

БОРБА®

A Map to illustrate
ARTICLES I. III. VI.
OF THE TREATY OF PEACE
Signed at San Stefano
FEBRUARY 19, 1878.

Scale of English Statute Miles
0 40 80 100 150

Bulgaria according to the Treaty of St. Stefano (1878).

La Bulgarie d'après le Traité de St. Stéfano (1878).

Bulgarien nach dem Vertrag von St. Stefano (1878).

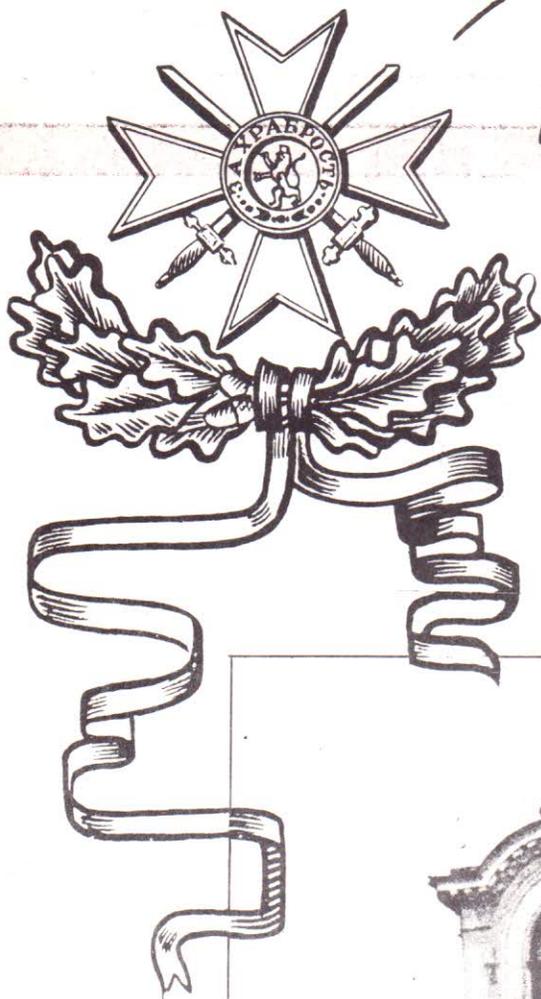
България споредъ Санъ-Стефанския договоръ (1878).

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

APRIL 1975

Гергьовденъ

Храбростта е едно отъ най-голѣмитѣ достояния на българския народъ. Своята свобода той извоюва съ своята храбростъ, своята независимостъ той ще запази пакъ благодарение на своята храбростъ. Затова и Деньтъ на храбростта, Гергьовденъ, бѣ единъ отъ най-голѣмитѣ национални празници въ България.

Честъ и слава на тѣзи, които съ цената на живота си спечелиха свободата на Отечеството, и на онѣзи, които бранятъ неговата цѣлостъ и независимостъ!

Горе: Великиятъ магистъръ на ордена за храбростъ Негово Величество Царьтъ и Неговиятъ братъ, Негово Царско Височество Князь Кирилъ

Вдѣсно: Единъ отъ първитѣ храб-
реци на България, воювалъ на Шип-
ка за свободата на Отечеството

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 24, брой 1.

Книжка седемдесетъ и първа.

Априль 1975.

НИЕ И ПОЛИТИКАТА НА "ДЕТАНТЪ" СЪ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ.

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Отъ нѣколко години наблюдаваме новата политика на Съединенитѣ Щати, детантъ съ Съветския Съюзъ или, съ други думи, политика на търпимостъ, съ цель да се изградятъ бази, които да отстранятъ възможността за единъ въоръженъ конфликтъ и при взаимно сътрудничество да се намѣри разрешение за икономическитѣ затруднения на дветѣ страни.

Политика на детантъ, ако тя се води между партнери съ еднакъвъ моралъ, манталитетъ и намѣрения, може по нѣкога да даде нѣкои добри резултати. Ние, обаче, които познаваме комунизма много добре, смѣтаме, че политиката на детантъ съ Съветския Съюзъ не само е рискована, но е и много опасна.

Презъ цѣлото време на Втората Свѣтвна война, съ цель да се предпази страната от комунизма, Българскитѣ правителства водѣха политика на детантъ съ Съветския Съюзъ. Подържани бѣха най-редовни дипломатически връзки и коректни отношения съ Москва. Когато Германия поиска отъ България да прати войски на Источния фронтъ, искането бѣше най-категорично отхвърлено и България запази политиката на взаимнитѣ интереси до край.

Какво се случи, обаче, когато Червената армия успѣ да достигне Североисточната граница на България въ Добруджа презъ Септемврий 1944 година?

Посрѣдъ нощъ, Съветскитѣ Съюзъ, безъ какъвто и да е било поводъ или причина, обяви война на България. Съветската армия навлѣзе и окупира цѣлата страна. Договоритѣ бѣха захвърлени, приятелството и политиката на детантъ бѣха забравени. Въ София бѣше назначено послушно на Москва комунистическо правителство. Всички права и свободи на българския народъ бѣха потъпкани. И до днесъ, съ подкрепата на Съветския Съюзъ и съ тероръ, комуниститѣ управляватъ България.

Съветскитѣ Съюзъ има днесъ голѣми политически и икономически затруднения, които застрашаватъ стабилността на режима. За да могатъ да спасятъ положението, другаритѣ отъ Кремль, иматъ нужда отъ помощта на Съединенитѣ Щати и затова тѣ са привърженици и подържници на политиката на детантъ.

Презъ този периодъ отъ време, докато все още Съветския Съюзъ има нужда отъ Съединенитѣ Щати на Америка и тѣхната помощъ, политиката на детантъ ще продължава и може би ще даде нѣкои положителни резултати, като на примѣръ: нѣма да се предпятствува Арабското масло да тече къмъ Съединенитѣ Щати и Западна Европа, ще се постложи избухването на конфликта въ Близкия Истокъ и пр. мероприятия, които лесно могатъ да заблудятъ неосведоменитѣ, като отъ това ще спечели само Москва, за да добие така нужното време за стабилизиране на режима.

Какво ще стане, обаче, когато Съветскиятъ Съюзъ успѣе да се стабилизира и нѣма вече нужда отъ помощта на Съединенитѣ Щати и на Запада?

Споредъ насъ резултатитѣ нѣма да бѣдатъ много различни отъ тѣзи, които навремето България получи отъ политиката на детантъ съ Съветския Съюзъ презъ време на Втората Свѣтвна война, ако не се взематъ мѣрки своевременно.

Съ задоволство трѣбва да отбележимъ, че нѣкои факти въ политическия животъ на Съединенитѣ Щати, които се появиха въ последнитѣ месеци, сѫ доста насърчителни и показватъ, че отговорнитѣ политически лица и управляващитѣ кръгове въ тази страна познаватъ добре положението, не си правятъ илюзии и че много е вѣроятно да се взематъ решителни мѣрки въ даденъ моментъ.

Въ своята недавна речъ, въ защита предвиденитѣ увеличени кредити въ Военния бюджетъ за засилване въоръжението, Президента на Съединенитѣ Щати на Америка, Джералдъ Фордъ каза:

"Моето дълбоко убеждение е, че мирътъ зависи изключително отъ нашата отбранителна сила."

Предвиденитѣ суми въ Военния бюджетъ сѫ уголѣмени, обаче, това е единствения пътъ да запазимъ нашата свобода".

Презъ месецъ Февруарий 1975 година за първи пътъ се състоя въ Вашингтонъ конференция на консервативно ориентиранитѣ политически ръководни личности и среди отъ дветѣ партии: демократическата и републиканската. Присѣтствуваха хиляди делегати отъ цѣлата страна. Говорители на конференцията бѣха Губернатора на Калифорния-Риганъ и Сенаторъ на Ню Йоркъ-Бъкли. и други най-видни политически лица. Бѣ разгледанъ най-сериозно въпроса за една промѣна въ курса на днешната политика на Съединенитѣ Щати. Избрана бѣ многочисленна комисия отъ най-влиятелни политически лидери, която да работи въ това направление.

Видимо се забелѣзва сѫщо, едно увеличаване активността на Про-американски национални срѣди: предавания по множество радио станции новини, скривани досега отъ доминиращата либерална преса, публикуване на книги и вестници съ патриотично, почти непознато до сега съдържание, която пропаганда спомага да се преориентира общественото мнение въ Съединенитѣ Щати, съ което се вдѣхва повече довѣрие въ бъдащето.

Политиката на Съединенитѣ Щати на Америка навлиза въ една решителна фаза: или съ решителни и строги мѣрки да се спаси отъ червената опасностъ страната и останалия Свободенъ свѣтъ или съ детантъ съ Съветския Съюзъ да се подпомага поробването на останалитѣ все още свободни страни посвѣта и да се рискува собствената си свобода и независимостъ.

Какво трѣбва да бѣде въ този моментъ нашата роля, на насъ, милионитѣ граждани на Съединенитѣ Щати, дшли отъ странитѣ задъ Желѣзната Завеса?

Ако ние не искаме да видимъ нашата нова Родина сполетяла я участъта на Стария Край, а искаме Съединенитѣ Щати и Свободния Свѣтъ да бѣдатъ примѣръ на свобода и човѣшки правдини, всички ние: ще трѣбва да се включимъ въ борбата, която е вече на животъ и смъртъ.

ВОЙНА И МИРЪ.

Кирилъ Ивановъ
Торонто, Канада

Човѣшката история е наситена отъ тѣзи две понятия отъ незапомнени времена. Редувайки се, едно следъ друго, войната и мира, сѣ давали своя приносъ за развитието на човѣчеството, явявали сѣ се неизбежна необходимостъ въ определенъ исторически моментъ, носели сѣ съ себе си съзидателно творчество, опустошения и жертви, насочвали сѣ пътя за бъдещи периоди, промѣняли сѣ властъ и политически системи, ставали сѣ причина за буренъ технически прогресъ и за незапомнени унищожения.

Напразно марксистически дилектици се опитватъ да разграничатъ два отдѣлни вида войни - отбранителни и завоевателни. Войната си е война и достатъчно опровержение за безсмислената имъ софистика е последната Свѣтвна война, която, споредъ тѣхъ бѣше "Отечествена" - отбранителна, но вмѣсто до границитѣ на Полша, тѣ гониха "фашисткия звѣръ" до Берлинъ, до Австрийската и Гръцка граници и следъ като го убиха въ "бърлогата" му, забравиха да се върнатъ назадъ и до днесъ. Тридесетъ години ботуша имъ не спира да притиска Полша, Чехо-Словакия, Источна Германия, Унгария, Румъния и България и сега се мъчи отново да се намѣсти върху Югославия, отъ кадето го изгониха презъ 1948 година.

Отъ такава позиция е лесно да се трѣби за миръ, за мирно съвмѣстно съжителство, за миренъ трудъ и поредица още все "мирни" понятия. Винаги е било лесно, ситиятъ да не върва на гладния а какъ да не е ситъ Свѣтския съюзъ, когато въ него се вливатъ жизненитѣ сокове на поробенитѣ "социалистически" страни и собственитѣ му 200 милиона народъ - експлоатация нѣмаща равна въ човѣшката история, средствата отъ която се хвърлятъ въ "мирната" подготовка за следващата "отбранителна" война. Излишно е да се впускаме въ проследяване на 50 годишната империалистическа политика на Свѣтския съюзъ: Литва, Естония, Летония, Бесарабия, цѣлия така нареченъ Социалистически лагеръ, Монголия - империалистическа експанзия безъ прецедентъ въ последнитѣ 100 години и презъ всичкото време - ревъ до Бога: миръ, миръ, миръ!

Мирната офанзива на Свѣтския съюзъ въ последнитѣ две години е въ пълненъ разгаръ: договори, предложения, мирни перспективи, протегнати ръце къмъ цѣлия свѣтъ, въ едната клончето на мира, въ другата воененъ арсеналъ отъ небивали размѣри подъ лозунга: "Ако искашъ миръ, готви се за война!". "Мирнитѣ инициативи", "Враговетѣ на мира", "Борбата за миръ", "Молитви за миръ" - това е декора отъ 30 години насамъ у насъ. Мнѣнятъ се само действувачитѣ лица, споредъ международната обстановка. Бѣха на мода до едно време "Милитариститѣ отъ Западна Германия", "Империалиститѣ отъ Съединенитѣ Шати", "Агресоритѣ отъ Израелъ" - сега за известно време на пръвъ планъ е Китай. Довчерашниятъ братски Китай днесъ е обвиненъ въ "дрѣккане на оръжие", въ "истерична надпревара на въоръжението", въ подготовка на ракетна война, въ "лагеръ на обезумѣли милитаристи" и въ какво ли не още!

Лесно е да се трѣби за миръ, когато експлоатирашъ 300 милиона роби и при всѣка икономическа депресия ги карашъ да пробиватъ нова дупка на колана. Каде да пробие дупка вече близо 900 милионниятъ Китай? Нима китайскиятъ народъ не се нуждае отъ миренъ животъ? Нуждае се, но се нуждае и отъ жизнено пространство и то се нуждае болезнено остро, неудържимо, напирашо. Защо Кремълскитѣ борци не му отстъпятъ по миренъ начинъ малко отъ излишната си земя - нали всички проблеми на този свѣтъ, споредъ тѣхъ, сѣ разрешими по миренъ пътъ? По всичко личи, че на Москва е нуженъ миръ само когато трѣбва да получи икономическа помощъ отъ "презрянитѣ капиталисти въ Съединенитѣ Шати", когато трѣбва да спечели време, за да притѣпи националното съзнание на раздѣления Германски народъ, когато трѣбва да се изчакатъ пролетарски брожения въ Италия и Франция, за да проникнатъ утопичнитѣ комунистически идеи въ Западния свѣтъ - време, въ което тѣ да надминатъ по въоръжение всички страни въ свѣта, за да могатъ да постигнатъ имагинерното свѣтвно социализиране и пролетаризиране на маситѣ.

Защо тѣзи страстни миролюбци забравятъ мирното разрешение, когато са накърнени тѣхнитѣ собствени интереси? Насъскването на Арабскитѣ страни и военната имъ поддрѣжка - борба за миръ ли е? Тайниятъ износъ на оръжие за Близкия и Далеченъ Истокъ и за народитѣ въ Африка, също ли е борба за миръ? Надпреварването въ въоръжаването и протакане съглашенията за разоръжаване и контролъ надъ атомното оръжие - мирна инициатива ли е? Ракетното оръжие на пътъ за Куба по времето на Караибската криза вѣроятно бѣше маслинено клонче подадено къмъ Американския континентъ.

Защо толкова го боли Кремълъ сега, че Китай се въоръжава и дрънка оръжие? Защо избледнѣха образитѣ на "Западно-Германскитѣ милитаристи" на "военнитѣ истерици отъ Пентагона" и на всички останали военнолюбци? Отговора е много простъ: Китай дрънка оръжие понеже не вѣрва на Кремълскитѣ миротворци. Мао Це Дунъ, който до вчера бѣше братъ и снимката му по парадитѣ бѣше до снимкитѣ на Марксъ, Енгелсъ, Ленинъ и Сталинъ, много добре познава обратната страна на мирния медалъ, затова въ отговоръ на мирната политика на Москва, се нареди въ редицата на държавитѣ съ атомно оръжие и сега ежедневно изобличава лжеполитиката на Съветския съюзъ. Съ тънкия си источенъ инстинктъ, той много добре улавя истината задъ лжемирнитѣ излияния на лидеритѣ на Съветския съюзъ.

Всички, които вѣрваха и още вѣрватъ на Съветскитѣ миролюбци дълбоко съжालяватъ и ще съжालяватъ за това. Съ граничеца до религиозностъ вѣра, Рузвелтъ повѣрва на приятелството на Съветския съюзъ и Сталиновитѣ добри намѣрения и въ увѣренията за мирно съжителство и това коштува и коства безкрайно скъпо на цѣлия Западенъ свѣтъ, а на малкитѣ Источни народи - години на тежко робство!

Марксистическитѣ диалектици твърдятъ, че притапената бдителностъ е отворена врата за врага. "Борбата на миръ на Москва" е единственото ѝ средство за претяпване на бдителността на Запада и затова всички, които поематъ подаденото маслинено клонче отъ Съветския съюзъ отварятъ вратата на империалистическия комунизъмъ. Наивността на Западния свѣтъ поднесе на табла Источна Европа на червения завоевателъ и винаги се прости съ нея. Не са се простили съ свободата си, обаче, потапканитѣ народи и тѣ ще си кажатъ думата въ най-критичния за Москва моментъ. Болката на Клемълъ отъ този фактъ не намалява, защото за това напомнятъ събитията въ Берлинъ, Буда-Пеща, Прага, Гданскъ и националистическитѣ движения въ самитѣ комунистически партии на тѣзи страни. Но още по-силна е болката отъ явното недовѣрие на Маоисткия Китай и проявенитѣ отъ него апетити.

Москва много добре знае, че не е така лесно да се справи съ Пекингъ, както се справи съ Буда-Пеща и Прага и ако единъ день Китай реши, по подобие на Съветския съюзъ, да глътне малко земя въ името на свѣтовната революция - нали Ленинъ е общъ първоучителъ - то Кремълъ ще трѣбва да се справи съ 900 милиона китайци, цѣлъ човѣкопроводъ, който бликне ли, трудно се спира.

По единъ атоменъ куршумъ за всѣки китаецъ, това са 900 милиона атомни куршуми много повече отъ хиляди атомни бомби. Ще трѣбватъ също повече смѣтачни машини отъ картечници, едва ли ще стигне изчислителния Съветски центъръ въ Дубно. Затова: борба за миръ и подготовка за война - "повѣрвайте въ искренното желание за миръ, докато това ни е необходимо" - крещи Москва.

Първата Свѣтовна война завърши съ рѣчни гранати, пускани отъ двукрили самолети и съ бронирани коли и танкове, които днесъ изглеждатъ като детски играчки. Втората Свѣтовна война започна съ ескадрили отъ бомбардировачи и изстребители и съ блиндираны дивизии и завърши съ V¹, V² и съ атомни бомби. Съ какво ще започне следващата война ще каже Москва, ако продължава да хѣне успѣхи въ "борбата за миръ" или Пекингъ, ако все така още не вѣрва на тази борба и почне той войната преди Съветския съюзъ да направи това. Каде е Запада въ това време? Никсънъ повѣрва въ борбата за миръ и отиде въ Москва, за да преговаря за разоръжаване, Фордъ отиде по-далече, въ Владивоскокъ, изглежда прекалено близко до Китай, затова се наложи Кисинджеръ да корегира въ Пекингъ. До кога корекции?

Към края на миналата 1974 година, в българската комунистическа преса се появиха съобщения за някакви "Законали за амнистия" на емигрантите. Тези съобщения бяха кратки, двусмислени и неразбираеми:

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО отъ 8 IX 1974 пише: "...да бъдат освободени отъ наказателна отговорностъ лица, които сж преминали нелегално границите на страната...".

АНТЕНИ отъ 14 X 1974 пише: "Българите в чужбина, които искатъ да се завърнатъ в страната, трябва да спазятъ реда, регламентиранъ в закона за пребиваване...".

АНТЕНИ отъ 8 XI 1974 пише: "... обхваща престъпленията по членъ 275-256 и чл. 155а в сила отъ 13 III 1951. Има няколко допълнителни условия ... амнистиратъ се само деяния... Амнистията може да бъде дадена в два варианта."

Амнистията засѣга български поданици, които сж емигрирали нелегално преди 30 X 1974 година. Амнистираните престъпления засѣгатъ нарушения по икономически, криминални и хулигански престъпления. Бѣгство поради политически причини не е включено в закона. Сжщо, закона се прилага индивидуално, споредъ интерпретацията на следователя или прокурора.

Преди да се обнародва "Закона за амнистията", любопитството къмъ него всрѣдъ българската емиграция бѣ доста живо, придружено, обаче, сж голѣмъ скептицизъмъ, познавайки тактиката на комунистите. Споредъ досегашните ни сведения /Мартъ 1975/ сж се завърнали в България не повече отъ 40 души отъ цѣлия свѣтъ. Знае се, че всички сж били разпитвани нѣколкократно отъ Държавна Сигурностъ, карали ги да се явяватъ на интервюта по телевизията, да даватъ изявления за живота на Запада, сведения за емигрантските организации и прояви на тѣхния личенъ животъ. Държанието на нѣкои емигранти предъ телевизията е било коректно, на други малодушно и угодническо. Впечатлението на Българския народъ е, че мнозинството отъ завърналите се емигранти сж поставени лица на Държавна Сигурностъ, изпратени нарочно на Запада и сега извикани обратно, за да служатъ като примамка за истински емигранти. За сега комунистическата амнистия претърпя пълненъ неуспѣхъ и въобще нѣма изгледи броя на звърщащите се да се увеличи значително.

Въ емигрантската преса се появиха статии въ отговоръ на амнистията:

НАШ ПЪТ отъ XII 1974 пише, че отхвърлятъ напълно идеята за амнистията и заключаватъ: "Не ние, а вие имате нужда отъ амнистия! Ще ви я даде ли народа?".
БЮЛЕТЕНЪ НА БЪЛГАРСКАТА ЛИГА ЗА ПРАВАТА НА ЧОВѢКА отъ 7 XII 1974 пише: "Не сж амнистия, а само сж премахване на тѣзи закони може да се успокои гузната съвестъ на комунистическия законодател".

СВОБОДЕН НАРОД отъ XI 1974 припомня, че следъ една такава Сталинова амнистия презъ 1945 година, концлагеристите в Съветския съюзъ сж се увеличили отъ 6 на 9 милиона.

Амнистията е единъ новъ пропаганденъ трикъ за създаване на по-благоприятна атмосфера при предстоящите международни преговори. Поначина, по който е написанъ този законъ, комунистите не очакватъ, дори не искатъ да се завърнатъ много емигранти. Възможно е, скоро да видимъ нѣкои отъ "завърналите" се отново между насъ, само че вече сж червенъ паспортъ. Такива случаи познаваме отъ миналото доста!

Въ заключение: ние бихме се радвали, ако малодушни и изпратени агенти се завърнатъ в България, като сж това се прочисти емиграцията отъ "ченгета" и "гурбетчи". Такива хора не ни сж нужни за борбата и фактически тѣ ще принесатъ по-голѣма полза за дѣлото, ако сж в комунистическа България, следъ като сж видѣли и живѣли на Западъ. Провала на амнистията ще повдигне духа на емигрантите, показвайки слабостта на комунистическите закони.

БОРБА.

АМНИСТИЯ ПО КОМУНИСТИЧЕСКИ.

Д-ръ Александър Станчевъ
Бившъ Софийски съдия
Берлинъ, Германия.

На 9 Септември 1974 година Българската комунистическа партия отпразднува най-тържествено 30 годишнината отъ заробването на Родината. Тази партия, агентъ на Съветския комунизъмъ въ България, нарече най-печалната дата въ историята на страната ни "Денъ на победата на социалистическата революция въ България". Въ безкрайни речи по събрания и митинги, предавани по радиото и телевизията, вестници, списания, плакати и пр. вдъхновени оратори и агитатори разтабяваха огромнитѣ успѣхи на народната властъ въ всички отрасли на стопанския, културния и политически животъ на страната. Безкраенъ редъ отъ цифри, сравнения, показатели, при които ако е незапознатъ човѣкъ съ системата, остава съ впечатлението, че въ България е настѣпилъ истинския рай на земята и че всички български граждани, задоволени и радостни, нѣматъ вече никаква друга работа, освенъ да пѣятъ химни и хвалятъ до небесата братския Съветски съюзъ. Просто идилия!

Въ единъ такъвъ свѣтълъ празниченъ день, Софийскитѣ комунисти, вѣрни на своя хуманизъмъ, като грижливи пастори на своя народъ, сж си спомнили и за онѣзи заблудени овце, които подмамени отъ Западната пропаганда сж избѣгали отъ страната или не сж се завърнали въ нея и сега сж лишени отъ великото щастие да седятъ на обилната трапеза на радостния и охолень български народъ. И ето: хуманната и великодушна комунистическа агентура въ България, като любвеобилна майка желяе да приеме отново тѣзи блудни синове. И така се ражда амнистията за тѣзи блудни синове, които се завърнатъ въ майчиния си скутъ до 31 XII 1975 година.

Ако се спремъ по-отблизо върху този законъ и анализираме комунистическия хуманизъмъ, ще видимъ, че е много добре познатъ на всички емигранти на Запада. Голѣма частъ отъ тѣзи емигранти сж минали презъ лагеритѣ, затворитѣ и участитѣ на комунистическитѣ агенти въ България и на собственъ грѣбъ сж изпитали това великодушие и хуманизъмъ. Тѣ сж очитѣ си сж видѣли избиванията съ тояги и куршуми, тежкитѣ побоища до смъртъ по лагеритѣ Росица, Бѣлене, Куциянъ, Ловечъ и стотици други. Надъ 100,000 вѣрни народни синове загубиха живота си, други стотици хиляди останаха сакати и съ разбито здраве. Да не говоримъ за отнетото, съ потъ придобито имущество на селяни и граждани, на робския трудъ на населението, отъ които иматъ печалба само малцината робовладетели, наречени комунистически управници! Ето кое е основата на комунистическия хуманизъмъ и любвеобилие!

Следъ 30 годишно комунистическо управление, България никога не се е намирала въ по-лошо икономическо положение. Цѣлото население, съ изключение на комунистическата върхушка, буквално гладува. Почти всички стоки отъ първа необходимостъ сж или липсващи или сж ниско качествени или извънредно скѣпи. Опашкитѣ предъ магазинитѣ за месо, млѣко или сирене ставатъ отъ день на день все по-дълги, ценитѣ все по-голѣми, заплатитѣ все по-малки! И какъ при това положение на икономиката, можемъ да си обяснимъ дадената възможностъ на емигрирали български граждани, да се върнатъ въ страната? Отговорътъ е простъ:

Цѣлиятъ законъ за амнистията е единъ въздушенъ мехуръ, единъ ефтинъ актъ на комунистическа пропаганда. Нещастниятъ български народъ чака помощъ за своята свобода отъ Запада. Неговитѣ погледи сж обърнати ежедневно на тамъ. Именно, на тази надежда искатъ комуниститѣ да нанесатъ ударъ. Тѣ разчитатъ, че ще се намѣрятъ между емигрантитѣ хора, които ще се поддадат на пропагандата, че отново ще могатъ да се завърнатъ при близкитѣ си или да намѣрятъ препитанието си въ Родината. Всички знаемъ, че между емигрантатѣ има и такива наши сънародници, които сж дошли на Запада безъ особени трудови навици, авантюристични елементи и пр. Къмъ тѣхъ сж обърнати погледитѣ на комунистическата пропаганда.

Тъзи, които ще се завърнат, за опрощение на греховете си, ще се задължат предъ Държавна Сигурност да чернят живота на Запада, да разправят всичко било и не било за емиграцията, да се оплакват отъ безправията и глада въ Западнитъ страни и какви ли не още. Тъзи изказвания на завърналитъ се емигранти ще се помъстватъ въ вестниците, ще се правятъ интервюта по радиото и телевизията. Съ това ще се цели да се отрови и последната надеждица на нещастнитъ българи къмъ Запада. Изявленията на тъзи очевидци на загиващия Западъ сж крайно необходими за комунистическата пропаганда! Но и това е до време. Какво ще стане после съ завърналитъ се емигранти? Но да не бъдемъ голословни, нека разкажемъ единъ само случай отъ завръщането на единъ такъвъ българинъ. Историята е твърде поучителна!

Подобна амнистия комуниститъ дадоха и презъ 1964 година. Единъ нашенецъ Веселинъ /Вили/ Николовъ Стаменовъ, емигриралъ въ Виена, решава по това време да се възползува отъ амнистията и се завърне въ България. До това време той не си дава много трудъ да работи тежко, обича лекия животъ и има источниците съмнително естество за преживяване.

Завърналъ се въ България, следъ надлежната обработка въ Държавна Сигурностъ, той започва да дава изявления предъ пресата, радиото и телевизията, като описва катастрофалното положение на Западнитъ страни, мизерията на хората, окаяващитъ незгоди на емигрантитъ, американския империализъмъ и тѣханта подривна дейностъ и още много набити му въ главата отъ агентитъ на Държавна Сигурностъ глупости, взети отъ арсенала на комунистическата пропаганда. Следъ всичко това, той явно е очаквалъ нѣкаква признателностъ и вѣроятно е потривалъ раце върху мисълта за тлъстата службичка и безгриженъ животъ, които го очакватъ. Надеждитъ му, обаче, не се сбавдатъ. Единъ день той бива натоваренъ на влака и изпратенъ въ родното си село въ Видинско, за да се включи активно въ работата на мѣстния колхозъ.

Неизвестно защо, той отново си спомнилъ за мизерния си животъ въ Виена и намирайки се близо да границата, успѣлъ за втори пътъ да я премине и се отзове въ Виена, отъ кдето е заявилъ, че само мъртавъ могатъ да го върнатъ въ България. Съ него Запада направи една грѣшка: съ своята хуманностъ го допусна да се довлече отново въ Виена, а не го покачи на първия влакъ и го върне въ България!

И все пакъ не всѣки очаква сжщото въ България. Този нашенецъ се е отървалъ сравнително лесно съ изискванията имъ да хули Запада. Но не само това очаква тѣзи, които се завърнатъ. Преди всичко самия законъ амнистира само престѣплението извършено съ преминаване на границата нелегално. Всички останали престѣпления, като предателство, шпионство, злопоставяне на Народната властъ, разпространяване на истини, които комуниститъ биха взели като оклеветяване на властѣта и пр. — не се амнистиратъ. А на всички е добре известно, какви добри съчинители на прегрѣшения сж следователитъ и служителитъ на Държавна Сигурностъ въ София.

Още въ първитъ изказвания и коментари на закона, както министѣра на Правосъдието, така и министѣра на Вътрешнитъ работи побързаха да заявятъ, че закона ще се прилага индивидуално и конкретно. И ако прочетемъ внимателно мотивитъ въ въведението на закона, които сж публикувани заедно съ него, то ще прочетемъ съвсемъ ясно, че закона се издава:

"Рѣководейки се отъ принципитъ на социалистическия хуманизъмъ, както и отъ нарасналитъ възможности на нашето общество за поправка и превъзпитание на гражданитъ".

При заявеното конкретно и индивидуално прилагане на закона, не остава нищо друго, освенъ да приемеме, че една голѣма частъ отъ наивнитъ овце, ако се намѣрятъ такива, които да повѣрватъ на комунистическата пропаганда, ще попаднатъ въ различнитъ трудови лагери, общежития и затвори, кдето напразно ще окаяватъ и оплакватъ наивността си.

ЗАКОНА ЗА АМНИСТИЯТА.

Величко Данаиловъ
Бившъ Софийски адвокатъ
Ню Йоркъ, Съединенитѣ Щати

Така е озаглавено едно ново престъпление на Софийскиятъ Комунистически режимъ въ тѣхния "Държавенъ Вестникъ", брой 87, стр 3 отъ 11 VIII 1974. Търсятъ се наивници, за да повѣрватъ на тѣзи, които наричатъ "криминални престъпници", политическиятъ емигранти и гласуватъ единъ "Законъ-амнистия", раководейки се отъ принципитѣ на нѣкаква си социална хуманностъ. Този законъ билъ създаденъ, за да се поправили и превъзпитали тѣзи, които сж напуснали страната незаконно, като съ това е извършено едно криминално престъпление съгласно тѣхния наказателенъ законъ, чл. 279, 280 и 281. Какво показватъ тѣзи членове и какво престъпление тѣ сочатъ, не се цитира никъде.

Тѣ наричатъ този законъ "амнистия". Тѣхното Народно Събрание е гласувало тази "амнистия" съ вѣрата, че до края на годината, хиляди и хиляди наивници ще се завърнатъ, приемайки, че тѣ сж криминални престъпници, като молятъ, да имъ бѣде опростено тѣхното престъпление. Ако бѣше този законъ оповестенъ като "помилване" - защото е помилване, като се опрощаватъ криминални престъпления, може би щеше да има нѣкакво юридическо обоснование, но хора, които сж напуснали Родината си, понеже не сж съгласни да приематъ единъ тоталитаренъ режимъ, не могатъ да попаднатъ подъ званието криминалисти.

Сжщиятъ законъ специфично отбелѣзва конфискация на имуществата, като съ този актъ комуниститѣ подпечатватъ емигрантитѣ като криминални престъпници и отбелѣзватъ, че тѣзи имущества нѣма да бѣдатъ върнати. Прекрасно самопризнание за едно престъпление на тѣзи, що ограбиха българския народъ! Съ друга точка на закона имъ, тѣ поясняватъ, че закона не ще се прилага къмъ тѣзи, които сж загубили българското си гражданство /искатъ да кажатъ: поданство/. Следователно, всички, които сж приели вече друго поданство, не ще могатъ да се ползватъ отъ тази "амнистия". Интересно е да се отбелѣжи факта, че завърналитѣ се другари-комунисти въ България следъ 9 Септември 1944 година: Георги Димитровъ, Василъ Коларовъ, Вѣлко Червенковъ и др. бѣха Съветски поданици /както тѣ ги наричатъ: граждани/. Тѣхното българско поданство се възстанови набърже и безгласно. Голѣмиятъ политически лидеръ Кръстю Пастуховъ имъ отговори отлично навремето с статията си: "Защо ме изкушавате лицемѣри?".

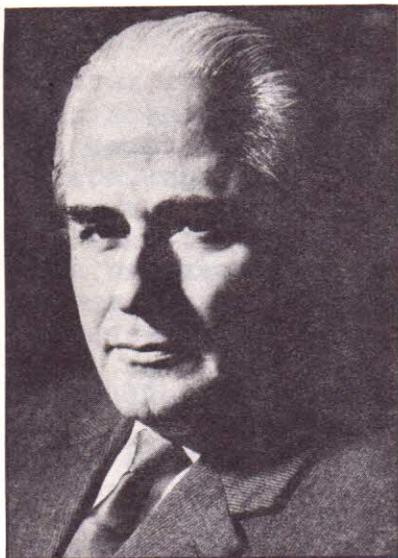
Амнистията, която правителството на Никола Мушановъ гласува презъ 1931 година възстанови всички политически и граждански права на всички тогавашни емигранти. Това бѣ една политическа амнистия, а не помилване на криминални престъпници. Амнистия е единъ политически актъ, за да се поправятъ направенитѣ грѣшки отъ едно минало правителство, което е процедирало неправилно, поради което, неговитѣ противници, за да отбѣгнатъ преследвания и затвори, сж потърсили политическо убежище въ други държави. Ако тѣ биха били криминални престъпници, тѣ едва ли биха приети въ Западнитѣ страни и даденъ имъ политически азилъ.

Амнистия се дава отъ хора, които иматъ морална основа, легнала на тѣхната законодателна система. Какъвъ мораленъ подтикъ може да се изиска отъ комуниститѣ освенъ тѣхната чисто материална смѣтка, обоснована на тѣхната диалектика?

Не се полага на комуниститѣ да даватъ амнистии, защото, именно тѣ сж, които единъ денъ биха се молили за такива! Само когато комуниститѣ не сж вече на властъ когато въ България дойде едно избрано отъ народа демократично и законно правителство, тогава тѣ могатъ да дадатъ една истинска морална и пълноценна амнистия, съ която ще се възвѣрнатъ всички политически и граждански права на българския народъ, узурпирани днесъ отъ поробителитѣ.

До тогава, нека никой да не си прави илюзии, че комуниститѣ могатъ да даватъ помилвания. Нека никой да не си губи така ценно придобитата свобода и отново да се намѣри по Текезесетата въ Добруджа, вмѣсто на свобода на Запада.

На 25 X 1974 въ Университета Едвардсвилъ, Съединенитѣ Щати, председателътъ на Българското Академическо Д-во "Петъръ Беронъ" Д-РЪ ХРИСТО ОГНЯНОВЪ изнесе наученъ рефератъ на тема "Религия и атеизъмъ въ България подъ комунизма", на който присъствуваха много професори, студенти, теолози, български емигранти отъ близкитѣ градове. Събранието бѣ открито отъ Д-ръ Христо Поповъ, представителъ на Д-вото за Америка.

Въ своя рефератъ сказчикътъ изтъкна, че комуниститѣ въ България трѣбваше да държатъ смѣтка за съществуването на Българската Православна Църква вече 11 вѣка, учредена канонически на 4 III 870 година и при царуването на Царъ Симеон Велики станала Патриаршия въ 920 година. Отъ създаването на Първия Университетъ въ свѣта отъ Св. Климентъ въ Охридъ презъ 886 година до последнитѣ дни на Българското Царство, Църквата е била носителка на духовния, културния животъ на българитѣ и пазителка на нашитѣ традиции.

Д-РЪ ХРИСТО ОГНЯНОВЪ

Следъ поробването на България отъ комуниститѣ, се забранява преподаване на религия въ училищата, бракътъ става граждански, Църквата се отстранява отъ всѣкакви обществени прояви. Духовницитѣ се преследватъ, стотици и стотици биватъ избити и затваряни, стѣкмени процеси биватъ следвани съ жестоки присъди. "Димитровската конституция" отъ 1947 година въ чл. 78 постановява, че на гражданитѣ се гарантира свободата на религията, но само въ църква и никой не може да я разпространява въ обществото. Презъ 1971 година, новата Конституция съ чл. 53 узакони антирелигиозната пропаганда съ законъ.

Въ образованието религията също се изхвърля. Споредъ Конституцията "образованието е светско въ демократиченъ и прогресивенъ духъ". Споредъ една наредба отъ 1954 година "образованието трѣбва да се води въ комунистически духъ". Членъ 38, ал. III гласи: "Родителитѣ иматъ права и сѣ длъжни за комунистическото възпитание на децата си". Антирелигиозната пропаганда се развива въ два етапа: въ началото се върши, както пишатъ комуниститѣ "стихиино" и не до тамъ научно обмислено и организирано. Въ втората фаза се образуватъ научни институции, като "Домъ на атеиста", прѣснати вече по цѣла България. Тѣхната задача е, да развиватъ антирелигиозна пропаганда чрезъ всички средства на държавата, като се опитватъ също да внедряватъ т. н. "граждански ритуали" при кръщения, свадби и погребения. Води се походъ и против народнитѣ празници, като измѣнятъ имената имъ, напр. Св. Георги е вече "День на Овчаря", Коледа е "Дѣдо Мразъ", като Коледни пѣсни се предаватъ по радиото само за българитѣ въ чужбина, докато на Коледа се подканва населението да преизпълни строителнитѣ планове и Коледа е обикновенъ день.

Срещу океана отъ антирелигиозна пропаганда въ България, позволени сѣ да се издаватъ само единъ "Църковенъ Вестникъ" и нѣколко "Годишници" отъ Духовната Академия. Има само една семинария въ Черепишкия манастиръ. Всички печатни издания сѣ строго контролирани отъ "Дирекцията на Култоветѣ" воглавена отъ комуниста Кючуковъ. Презъ последнитѣ 5 години свещеницитѣ въ България сѣ намалѣли съ повече отъ 500 души. Това се дължи на натиска надъ младежитѣ, които искатъ да следватъ богословие.

Набожността на населението, въпрѣки тѣзи тежки условия, си остава традиционно непокътната. Комуниститѣ правявъ всичко възможно да принудятъ гражданитѣ да се придържатъ къмъ "гражданскитѣ ритуали" като имъ даватъ дори и парични награди. Изпращанитѣ въ чужбина духовници се прецеждатъ презъ Държавна Сигурностъ и сѣ задължени да се подчиняватъ само на нарежданията на комунистическото правителство, безпрекословно. За примѣръ се посочи отсъствието на българския свещеникъ отъ града о. Стамболджиевъ отъ сказката, което показва, че "ржката на комуниститѣ е дълга за тѣхнитѣ си служители и стига дори до нѣкои църкви въ Съединенитѣ Щати".

ЖИТИЕ И БИТИЕ ЕПИСКОПА СИМЕОНА НЮ-ЙОРКСКАГО.

Во отроческа же возрастъ въртялъ се около комунягитѣ туземни, а следъ датата велика Септемврииска, докладвалъ на Милицията народна, кой отъ предназначениѣ за курбанъ, къде се криятъ, та да не се строши волята нхна за масть. За тѣзи свои заслуги, става активистъ въ РСМ и работи като професионалистъ, сиречь щатенъ, во IV и I районъ комунарски столиченъ.

Биде изпроводенъ като провокаторче между Софийскии же млади анархисти, въ резултатъ на което, мнозина отъ тѣхъ бѣха пуснати безъ судъ во разходъ невъзвращени, а други бидоха трудово превъзпитани до естествената имъ кончина. За награда удостоенъ биде со щатната же служба "разузнавачъ", сиречь ченге цивилно къмъ I управление же столично, а по-късно и къмъ градското такожде.

Свидетель следстени, не судебни, билъ е онъ срещу онези руководители на ЕМОС, които не рачиха обединение лжовно со РСМ вовъ СММ. Во лѣто Господнѣ 1952 е вече руководитель пионерски во Двореца пионерски, сиречь окрадената же Семинария Духовна и вече членъ редовни на партията комунистическа болгарска. Изполнятъ се тоже и функциитѣ копейски, ради навикъ же неговъ челоуѣчески и долголѣтнии.

По поручение же партиино, наметва расо черно монашеско, изкарва испити духовни приравнителни и со трудъ и търпение - тоже Академия душеспасителна. Со Синодални благословъ буде изпратенъ во светата Обитель Черепишка да преподава езикъ руски.

Следъ три лѣта Господни, во интереса на службата, за усвършенствуване духовно биде изпратенъ во Московията далечна. Перво во Академията духовна, а после сосъ пастирски благословъ отъ Никодима Ленинградски и Ювеналия Тулски и Бѣлевски, митрополити же млади и полковници-енкадевисти, приобщава се нашии Симеонъ Болгарски къмъ премудроститѣ на Академията "Феликсъ Джерджински" за учение подривно. При завръщането си во дома свой башинъ, биде рукоположенъ во санъ Архимандритски и майорски отъ Държавната же Сигурность Болгарска.

Презъ лѣта Господни 1966 и 1967 е билъ созерцаванъ отново въ Московията както же се следва:

Перво: Вовъ Двореца Кремълски на Конгреситѣ во меець Чѣрвенъ число 1, лѣто Господнѣ 1966 на ешмедемето во честь и слава на скончилитѣ Висшитѣ Военни Академии же Советски, день великопостенъ, петъченъ.

Второ: На мѣсто исто, меець Листопадъ, число 14, лѣто Господнѣ 1967 на празнуването же на Великата Революция Октомврииска, 50-то лѣтно.

И дважди е билъ во одеяние подполковнишко и рухо милиционерско, сосъ знакъ академически подъ дѣсна ненка, во дружината аспирантска на челоуеко-душегубната академия "Феликсъ Джерджински".

И во лѣто Господнѣ 1974, ради трудоветѣ си ратни-духовни, пастирски и прочея, увенчанъ биде со званието полковнишко на христорлюбивото войнство синигерско и милиционерско и душевадно болгарско, та за да има и да се знае кой върти мотиката изъ лозето Господнѣ во краища папишашки, еретически и американски! Смилисе Боже надъ насъ, грѣшнитѣ! Аминъ и Богу слава!

Та думата ми е, потребно е да се сътвори кадрова иконописна картотека и прочея на ниво професионално. А тѣй като днесъ комуниститѣ /егá ги Господъ порази/ сж професионалисти во лозето Господнѣ, такожде и супротивци могатъ да бъдатъ толико ония, що при нхъ сж учили Букваря Рибенъ Бероновъ и граматиката на господина Йоакима Груева. А любители же грѣховно е да онождатъ професионали, понеже, обаче, защото се губи време и прочея.

Сие естъ веритасъ бона фида, амице илюстрисимо, поради чтото се написа отъ рука грѣшнаго СТОИЛЪ СТОИЛОВА, Докторисъ Сциенция Археология, Ветерисъ етъ Нова.

А ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИ
ИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАК
.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА.....ПИСМА ДО

До Редакцията на БОРБА постоянно се получават стотици писма отъ цѣлия свѣтъ отъ наши сънародници съ най-различно съдържание. Повечето отъ тѣхъ похваляватъ нашата скромна дейность, други отправятъ конструктивни критики, трети направо ни ругаятъ. И на третѣ групи кореспонденти сме благодарни, поради тѣхната заинтересованность къмъ нашето списание, като винаги си вземаме бележки за поправки и добавки.

Смѣтаме, че би било интересно за читателитѣ да прочетатъ нѣкои отъ тѣзи писма до Редакцията и затова даваме кратки извадки отъ тѣхъ, като запазваме правописа:

Нойродъ, Германия, 21 I 1975.

"Аз като българин, роден в Румънски Банат, се родих като Българин и като такъв ще пукна, защото кръвта вода не става! Един ден пак ще се върна от където изфрагнаха моите деди в 1688 година от Чипровското въстание. България не ме да пропадне никога, щото на нашето знаме написано "Свобода или Смъртъ" съ златни букви!
Никола Софран/Банатски Българин/.

Лагеръ "ЛАВРИОНЪ", Гърция, 15 XI 1974.

"През 1943 година до моето родно село Байково, Пловдивско падна един германски самолет и екипажа отъ 7 души загина. Те бяха погребани в нашите селски гробища и тѣхните гробове бяха образец и красеха нашите гробища. На 9 IX 1944 "герои" - комунисти резровиха ирезрушиха тези гробове, като не се посрамахо от това кошунство с умрели хора. Ето вече няколко пъти германци идват на Пловдивския панаиръ и идат да търсят гробищата на своите близки. Кмета-комунист Атанас Златанов ги лъже, че местото на катастрофата е далеч в планината и е непреходимо.

"Героите-комунисти", които разрешиха тези гробове са: Димитър Метакчев, Илия К. Мазев, Атанас Д. Фиданов, Иван Г. Стайков, Иван Г. Карамана, Атанас И. Андреев. Нека се знаят имената на тези мародери!

Васил Петров Ламбрев.

Сантяго де Чили, Чили, 30 XII 1974.

"В наше село Липенъ, Фердинандско презъ Юний 1943 ни изкараха да гонем шумкари, а те се скрили въ къщата на Величко Ивановъ, а другъ единъ Василъ Иванов им носеше ношемъ храна. Другъ единъ отъ наше село Първанъ Ив. Каменовъ искаралъ слама на нивата и намира пушки и съобщава на Димитъръ Цоновъ комунистъ, за да не пострада отъ шумкарето. Но когито дайдоха комуниститѣ на властъ, бая го топнаха и разтриха въ общината и сина му изчезна отъ село. Това да се знае!

Иванъ Тодоровъ Филиповъ.

Парижъ, Франция, 20 XI 1974.

"Искахъ да си купя българска пишуща машина въ Франция, но се оказа, че такива не се произвеждатъ тука. Отъ София ми писаха, че такива ще намѣря на българския павильонъ на Изложението въ Парижъ, но това се оказа "конска прѣдня". Полюбопитствувахъ да видя съ какви машини работятъ дветѣ дами на Българския павильонъ и видяхъ, че френската е японска, а българската-правена въ Полша. Българско производство имало, но всичко отивало за Съветския съюзъ, така ми казаха!

Янаки Поповъ.

Гривене, Белгия, 29 XI 1974.

"Въ нашия градъ нѣма много емигранти, но въ Брюкселъ има надъ 100 души. Да даде Господъ да се върнемъ отново въ нашата мила България. Азъ съмъ на 90 години.

Мишо Ванковъ

Мелбърнъ, Австралия, 5 II 1975.

"Западътъ също има свои проблеми и ето защо смѣтамъ, че "доброто старо време" отмина, когато нашенцитѣ, избѣгали главно да си купятъ коли и каубойски панталони бѣха преемани като "политически бѣгълци". Смѣтамъ, че съ затварянето на вратата на Запада, ще се възроди нова ера въ борбата противъ комуниститѣ, като патриотитѣ, които действително сж готови да се борятъ, ще бѣдатъ въ Отечеството, а пъкъ ние тука отъ Запада, материално и морално да подкрепяме тази свещенна борба".

Коста Николовъ

Албертслунъ, Дания, 22 II 1975.

ЕПИТАФИЯ.

Над моя гроб сълзи не искам да се леят,
Неща и реч фалшива да ечи.

Над моя гроб аз искам песни да се пеят,
И хими победен вълшебно да звучи.

Защото с смъртта аз победих живота,

Но в този миг живота победи смъртта!

Иванъ Алексиевъ.

Везенъ, Швейцария, 14 II 1975.

"Аз съм млад емигрант, който е вече въ Свободния свят. Още в лагерите в Италия четех с жив интерес страниците на БОРБА и не заспивах дакато не ги прочета. Желая на редакторския колектив дълголетие и успех. Подарявамъ за БОРБА 10 швейцарски фр."

Минчо Захариевъ

Трайскирхенъ, Австрия, 26 XII 1974.

"От 26 XII 1965 до моето бегство през Юлий 1974 комунистите ме затваряха и интернирваха постоянно. Накараха ме да се разведа съ жена си, не ми даваха работа. При моето бегство, на Австрийската граница, паднах от една скала и си счупих двете ръце и крака. Лежал съм безчувствен до сутринта, но австрийския патраул ме е намерил и отнесъл в болницата в Клагенфурт. Сега съм в лагера Трайскирхен, по-добре съм, ще ме оперират още веднъж и като оздравея ще дойда в Шатитѣ".

"Поздравявам Ви и Ви пожелавам много здраве и енергия, за да може Националният Фронт да проведе своята програма за освобождение на поробеното ни Отечество".

Петъръ Петровъ.

Йоханесбургъ, Южна Африка, 3 II 1975.

"Преди половин година преминах нелегално границата на странта, въ която бѣх се родила. И моето семейство е едно отразпиляните от 30 години "Народна власт", която не допускаше, че една 47 годишна болна от сърце жена ще избега! От сърдце Ви желая здраве и успех в борбата, в която моля, да включите и мене.

Елена Христова.

Мюнстеръ, Германия, 21 I 1975.

"Щастлив съм, че мога да Ви поздравя от свободна Европа. Сега работя в Английските казарми, където се запознах с Петко Петков, който ми даде БОРБА, която ме възхити и ободри. Не мога да Ви опиша колко съм доволен, че се отървах от червения ботуш на Кремъл. Пожелавам Ви, драги сънародници, бодрост и здраве въ борбата против врага".

Георги Георгиевъ.

Цюрихъ, Швейцария, 23 II 1973.

"Аз също се боря за свободата на България от комунистическите терористи и руски грабители. Да живее България. Изпращам Ви поздрав с българско име и кръв".

Глухия Здравки Здравковъ.

На 24 и 25 Септември 1974 година, почти всички комунистически вестници в България съобщиха в обширни дописки за съдебен процес срещу Борисъ А. Илиевъ, когото наричатъ "предателъ на Родината, измѣнникъ, терористъ, архирей на фашизма" и пр. Въ вестниците се описва най-подробно процеса подъ най-сензационни заглавия, но въ стереотипен видъ, явно продиктуванъ отъ една централа.

Отъ всички писания въ вестниците, обаче, не може да се разбере, какво е станало въ действителност. Колонитѣ сж изпълнени съ обичайнитѣ за комунистичитѣ слогани противъ националната емиграция, като изобилствуватъ съ имената на тѣхнитѣ водачи, организации и списания. Правятъ се намѣци, вѣроятно за да сплашатъ емиграцията, че той билъ обезвреденъ отъ "дългата ръка на правителството", а отъ друга страна пишатъ, че цѣлата му архива била на масата на прокурора! "За подготовка на терористични акции, саботажъ, диверсия и отвличане на български дипломати и артисти", безъ обаче, да е ималъ никакво консумирано престѣпление, Борисъ Арсовъ Илиевъ бива осъденъ на 15 години строгъ тъмниченъ затворъ.

Имаме сведения отъ България, че този процесъ се е следялъ съ много голѣмъ интересъ отъ българската публика. Борисъ А. Илиевъ на нѣколко пѣти е билъ показванъ на телевизията, преди и следъ присѣдата. Държалъ се е достойно предъ журналиститѣ, които често сж прекъсвали неговитѣ отговори, които били смѣли и предизвикателни. Народа е посрѣщналъ отговоритѣ му съ въодушевление, като герой на антикомунистическата борба и общото мнение въ България е било, че той билъ подмаменъ и отвличенъ.

Ние сме въ притежание на повече отъ 40 писма и документи, писани отъ и до Борисъ А. Илиевъ. Отъ всички тѣхъ се вижда, че той е билъ изпадналъ въ носталгия, морална депресия и разочарование. Това се базира на фактитѣ, че:

- 1/. Полицията въ Дания, гдето той е живѣлъ напоследъкъ, го е преследвала за нѣкакво оръжие, намѣрено въ къщата му и той се е страхувалъ да не попадне въ затвора. Пише, че въ такъвъ случай "ще потърси помощта на Българската легация".
- 2/. Билъ е въ затруднено финансово положение.
- 3/. Разочарованъ отъ неговитѣ опити за акции противъ комуниститѣ.
- 4/. Като емоционална натура, изпитвалъ силна носталгия.
- 5/. Неговъ познатъ /или съгражданинъ/ въ Българската легация въ Копенхагенъ съ лъжливи обещания го е подмамилъ да се върне въ България при семейството си, като го увѣрилъ, че нѣма да му се случи нищо лошо.

Безъ значение по какъвъ начинъ Борисъ Арсовъ Илиевъ се е отзовалъ предъ съдебнитѣ власти въ София, неговиятъ случай, колкото и трагиченъ, е отъ голѣма полза за освободителното дѣло на българския народъ поради следнитѣ обстоятелства:

- 1/. Държането на Борисъ Арсовъ Илиевъ предъ комунистическитѣ съдебни власти и журналиститѣ - достойно и предизвикателно - го е издигнало въ очитѣ на народа като голѣмъ антикомунистически борецъ.
- 2/. Обширнитѣ сведения, които комунистическата преса даде около процеса, е отлично осведомило българския народъ за активната емигрантска дейность.
- 3/. Жестоката присѣда отъ 15 години строгъ затворъ, точно въ момента, когато комуниститѣ прокламиратъ своята прословута "амнистия", компрометиратъ тѣхнитѣ обещания съ този законъ.
- 4/. Пропагандата, която емиграцията може да направи предъ Западнитѣ отговорни фактори съ този случай, ще представи българскитѣ комунисти въ тѣхния истински ликъ.

Ние смѣтаме, че ще е отъ голѣма полза, както за съдбата на Борисъ А. Илиевъ, така и за престижа на българската емиграция, да се вдигне колкото е възможно по-голѣмъ протестъ за този случай. Да се изпратятъ протестни изложения до всички Западни Сили, като се иска отмѣняне на присѣдата му и пускането му да замине на свобода въ нѣкоя Западна страна. Съ това ние бихме изпълнили своя човѣшки и националенъ дългъ къмъ единъ нашъ съратникъ.

ПЕТДЕСЕТЪ ГОДИНИ ОТЪ КОМУНИСТИЧЕСКИЯ АТЕНТАТЪ ВЪ
СОФИЙСКАТА КАТЕДРАЛА "СВ.НЕДЪЛЯ".

Д-ръ Георги Паприковъ

Презъ 1924 и 1925 години,анархиститѣ и комуниститѣ въ България проведоха терористични акции,свързани съ редица убийства.Тази дейностъ на така нареченитѣ "Единофронтовци" бѣ щедро подържана отъ Москва,отъ кдето тѣ се снабдяваха съ оръжие,голѣми суми пари и опитни терористи.

Убити бѣха:на 15 III 1924 Софийскиятъ прокуроръ Димчевъ,на 13 II 1925 Народниятъ Представителъ Проф.Никола Милевъ,на 13 I 1925 Поддиректорътъ на Общественията Безопасностъ Никола Стефановъ,на 14 VI 1925 Началникъ Шаба на Войската Генералъ Коста Георгиевъ и още много други видни български държавници.

Появиха се банди отъ разбойници,които избиваха изъ засади по патищата, грабежа и тероризираха населението.Имената на братя Тумангелови,които върлуваха изъ Панагюрско,на Митю Ганевъ - изъ Хасковско,на Георги Поповъ Героя - изъ Троянско,на Янчевъ и Праматаровъ - изъ Бургаско,ще останатъ символъ на най-вулгарни бандити,убийци и крадци.

На IV 1925 година терористически банди отъ комунисти се опитаха да убиятъ Държавния Глава Царъ Борисъ III,за да хвърлятъ България въ анархия и направятъ страната плячка на комуниститѣ.Пътувайки този день отъ Орханлие /Ботевградъ/ за София съ автомобилъ,Царя е билъ нападнатъ отъ шесть души анархо-комунисти,които изъ засада сж успѣли да убиятъ шофьора Костовъ и придружаващиятъ го естествоизпитателъ Димитъръ Илчевъ.Само хладнокръвието и смѣлостта на Царъ Бориса,който грабва кормилото на насочолиятъ се къмъ простотата автомобилъ и минавайки подъ дъждъ отъ куршуми успѣва да спаси себе си и другитѣ придружаващи го лица.

На 16 Априлъ 1925 година,на връхъ Велики Четвъртъкъ,три дни преди Великденъ, комуниститѣ извършиха едно безумно дѣло,което е безпримѣрно въ историята,не само поради броя на жертвитѣ,но повече поради ненадминатата адска замисълъ на злодейцитѣ,поради жестокостта и хладнокръвието,съ което е замислено и завършено.

Това адско дѣло е атентата въ Софийския Катедраленъ Храмъ "Св.Недѣля":

Вътрешността на разрушения Божи Домъ.

Раненият Воененъ Министъръ Генералъ
ИВАНЪ ВЪЛКОВЪ дава заповедитѣ си.

се спаси и този път по чудо:автомобила Му закъсна съ 10 минути и когато Той бѣ само на стотина метра отъ църквата,адската машина избухна.Загинаха между другитѣ: 12 най-славни български генерали:Найденовъ,Нерѣзовъ,Поповъ,Кюркчиевъ,Табаковъ,Златаревъ,Радоиковъ,Стойковъ,Павловъ,Пушкарговъ,Лоловъ,Давидовъ и още много други офицери.Столичния кметъ Паскалевъ,Окrajниятъ Управителъ Недѣлчевъ,Градоначалникътъ Кисювъ,Народнитѣ Представители Колушевъ,Рачевъ,Цановъ.Загинаха цѣли семейства съ деца, дори бебета,избити отъ хвърчащи тенекетай тухли около църквата.Ранени бѣха почти всички министри,начело съ Министъръ-Председателътъ Проф.Александъръ Цанковъ. /Табло на загиналитѣ въ атентата бѣ обнародвано въ БОРБА,брой 65 отъ Септември 72

На 20 Априль 1925 година,два дни следъ Възкресение Господнѣ,безкрайна редица отъ близки,роднини,приятели и почитатели изпратиха покойницитѣ,които бѣха положени въ Братска Могила въ Софийскитѣ гробища.Пилицията издири и сѣда наказа прѣкитѣ злосторници на това пѣклено дѣло:Марко Фридманъ,К.Коевъ и клисаря Задгорски,които бѣха публично обесени.По-късно бидоха обесени и Милтеновъ и Перчемлиевъ.

Днесъ комуниститѣ въ България величатъ това нечувано въ историята злодеяние и на тримата злодейци имъ е издигнатъ паметникъ.Братската Могила на жѣртвитѣ е срината и нѣма знакъ къде сѣ погребани стотитѣ жѣртиви на атентата.Истинскитѣ организатори, обаче,Георги Димитровъ,Василь Коларовъ и Георги Геневъ,тѣзи прочути по жестокостта и подлостта си убиинци,се измъкнаха отъ България на топло въ Москва,за да довършатъ дѣлото си съ поробването на България на 9 Септември 1944.

На 14 IV 1925,комуниститѣ убиватъ предъ прага на църквата "Св.Седмочисленици", Генералъ Коста Георгиевъ,точно когато е влизалъ заедно съ момиченцето си за Вечерня. Жертвата бѣ добре избрана: Генерала бѣ един отъ най-способнитѣ и обичани български войни,герой отъ Свѣтовната война.За да бѣде пѣкления планъ,обаче,пѣленъ,комуниститѣ фалшифициратъ стотици покани отъ името на Запасното Войнство до най-видни Софийски военни,държавници и политически лица,за да могатъ да ги примамятъ въ Църквата на опелото на любимия имъ другаръ.

Още въ 2 часа следъ пладне Храма е билъ вече препълненъ.Къмъ 3 часа започнало опелото отъ Софийския Митрополитъ Стефанъ въ съслужение на много свещеници.Точно въ 3 часа и 20 минути адски трѣсъкъ раздрусва цѣлия храмъ и покрива с дветѣ кубета се сриватъ надъ богомолцитѣ.Части отъ полълеи, греди и тухли хвърчатъ въ въздуха и избиватъ невиннитѣ хора.Ранени и останалитѣ живи се мъчатъ да се измъкнатъ навънъ презъ облацитѣ прахъ и развалини.Вопли и писъци за помощъ се чуватъ отъ всѣкъде.

Скоро притичва помощъ отъ военнитѣ и полицията и отнася раненитѣ по лѣчебницитѣ, а мѣртвитѣ въ моргата на Александровата болница.Цѣла София изтрѣпва:мнозина семейства чакатъ близкитѣ си,но много отъ тѣхъ сѣ вече въ моргата.

Въ атентата въ Катедралата "Св.Недѣля" загинаха 150 души,бидоха ранени надъ 500 души,като мнозина отъ тѣхъ починаха впоследствие отъ ранитѣ си.Царъ Борисъ III

A DECLARATION OF FREEDOM For ALL CAPTIVE NATIONS

We the undersigned representing various groups of United States citizens from the Captive Nations, and other Americans, do hereby declare that the march of all oppressed and captive people towards Freedom and Liberation is just and inevitable.

The yoke of tyranny will be lifted by the peaceful demands of the people and the truths of Freedom.

We believe: Freedom and Faith in God, are the rocks on which all Republics are founded; that without them and their own flag, Free nations would lose their birthright and their souls; that every Republic belongs to the people and they are entitled to the blessings of Freedom for themselves and for their posterity.

Therefore, we approve of the statement of former Chief Justice Earl Warren of the United States, a leading liberal who said, "Freedom, not Communism is the most contagious force in the world. It, Freedom, permeates the Iron Curtain. No people will long remain slaves under Communism" and what Hon. Clare Boothe Luce, former American Ambassador to Italy and a Catholic said, "Will mankind eventually stand in the light of Freedom or crawl in the darkness of slavery." In 1848 Communism was justifiable, then labor were serfs and the people had no rights. Now we oppose totalitarian Communism as a hoax and a fraud on labor and free people everywhere. It is the enemy of Freedom and Democracy. Freedom is the Achilles Heel of a Police State. Communism is a self perpetuating tyranny and warfare against the rights of the people. Freedom and tyranny are irreconcilable. There is no substitute for Freedom.

We urge the restoration of all fundamental Freedoms including Freedom of speech, of the press, of religion, of dissent, of travel at home and abroad and fair and unfettered elections, even handed justice for all and Freedom from the Secret Police and Concentration Camps. This is the Credo of Freedom for all oppressed and captive people and we hope it will help light a torch of Freedom, self government and liberation.

We ask the cooperation and financial support of all men and women who believe in this Credo of Freedom, to help distribute and circulate it behind the Iron Curtain by letters, pamphlets and over the radio and television and in newspapers in the Free nations of the world. Freedom is unconquered and unconquerable in the 20th Century.

We have no quarrel with the people of Russia or any other nation, but only with the Communist Dictatorship that deprives the people of their own Freedom, civil rights and self government.

We endorse the non partisan speech of President Gerald Ford before the United Nations in which he said, "We rededicate ourselves to the search for Justice, Equality and Freedom" and welcome the end of Colonialism.

The spirit of Freedom, Nationalism, Passive Resistance and opposition to Colonialism in all Captive Nations is inexorable.

As we approach the 200th anniversary celebration of the Declaration of Independence and in memory of those gallant Freedom Fighters, Generals Lafayette, von Steuben, Kosciuszko, DeKalb, and Pulaski, the last two paid the supreme sacrifice in battle, we American citizens from Captive Nations in cooperation with Operation Freedom, do hereby proclaim this Declaration of Freedom for all captive people everywhere. It is the first step to the restoration of Freedom and Democracy without resort to violence or insurrection to be followed by self determination and eventually Independence.

We urge the economic, cultural, religious and political Liberation of all Captive Nations. We are determined that Human Freedom shall not perish. Billy Graham said: "Satan's Masterpiece in our times is the communist philosophy."

We the signers of this Manifesto of Freedom, pledge our utmost support to its distribution behind the Iron Curtain and throughout the world.

HONORABLE
HAMILTON FISH

Обединенитѣ емигрантски организации на поробенитѣ отъ комунизма народи, съ председателъ отъ 6 години Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ сѣ установили тѣсна взаимодействие съ голѣмата Американска организация "ОПЕРАЦИЯ-СВОБОДА", на чело на която е Народния Представителъ г.ХАМИЛТОНЪ ФИШЪ.

На 11 XI 1975 въ Харвардъ Клубъ въ Ню Йоркъ сѣ състоя заседание на представителитѣ на Поробенитѣ Народи и на Съюза "Операция-Свобода". Приета бѣ една декларация, въ която се искат гарантиране човѣшкитѣ права на жителитѣ въ комунистическитѣ страни. За тази акция ще се потърсят подкрепата на Парламента на Съединенитѣ Щати, на ООН, на правителствата на другитѣ свободни страни и редица национални организации.

Декларацията бѣ подписана отъ 28 души представители на Поробенитѣ народи и 28 души най-видни политически лица отъ Съединенитѣ Щати. Отъ страна на българскитѣ емигранти Декларацията бѣ подписана отъ Д-ръ Иванъ Дочевъ и Д-ръ Георги Паприковъ.

На 4 XII 1975 вестникитѣ въ Ню Йоркъ обнародваха тази Декларация и съ това сѣ започна публичната акция. Нѣколко Сенатора и Народни Представители сѣ изявили готовност да внесатъ въ Парламента на Съединенитѣ Щати за гласуване и приемане този документъ като официаленъ протестъ на правителството.

Народниятъ Представителъ Хамилтон Фишъ е отличенъ приятелъ на поробенитѣ български народъ. Той бѣ награденъ съ златния Орденъ на Българския Националенъ Фронтъ презъ 1971 год.

Борисъ Димитровъ
Торонто, Канада.

ГРОБОВЕТА НА ВЛАДИЦИТЕ-ВЕЛИКАНИ
ДОСТОЙНИ ПРИМЪРИ ЗА ПОДРАЖАНИЕ.

а съ доказателства за разни личности и организации, но ако не ревизиратъ и поправятъ грѣшките си и продължаватъ да вървятъ по сѣщия пътъ, публикуването на тѣзи имена ще дойде отъ само себе си.

Ако днесъ свободните демократически страни сѣ въ единъ политически и икономически хаосъ, се дължи на това, че следъ свършването на Втората Свѣтвна война на чело на тѣзи държави бѣха поставени неподготвени, слаби, страхливи и политически неорентирани водачи, които си служѣха съ полумѣрки срещу агресивността на комунистическия страни задъ Желѣзната завеса! Комунистите използватъ не само най-рационално слабостите на водачите на тѣзи страни, но и слабостите на демокрацията и въ продължение на 30 години, подготвиха свои кадри и пети колони.

Не ще се произнасямъ за другите страни отъ Свободния свѣтъ, но ще се помѣча да опиша на кратко комунистическата офанзива въ Канада, специално въ Торонто. Ще се спра на това, което става около черквите и нашата емиграция, която се поддава много лесно на зловредната комунистическа пропаганда, организирана отъ София съ изпращането на този континентъ на шлифовани комунисти - подъ формата на търговски представители, владци, свещеници, представители на Славянски комитети и пр. Първата офанзива на Софийските комунисти бѣ насочена къмъ превземане на черквите въ Америка. Тѣ сѣ отъ голѣмо значение за тѣхъ, понеже покривите на тѣзи Божи храмове сѣ имъ най-доброто прикритие за тѣхната разложителна пропаганда.

Съ помощта на Епископъ Андрей, който бѣ жаденъ за повече титли и земни блага и изигра ролята на Троянския конь, комунистите превзеха една отъ черквите въ Торонто, а сѣщо и една черква въ Детройтъ. Поощрени отъ тази победа, тѣ решиха да засилатъ позициите си и изпратиха въ помощ на дѣдо Андрей Епископъ Партений. Последниятъ не можа да оправдае надеждите на Българското комунистическо правителство и бѣ отзованъ въ София, а на негово мѣсто изпратиха Епископъ Йосифъ, като най-вѣренъ и преданъ на правителството въ София. Както за първия, така и за втория, преди още да дойдатъ отъ България, пропагандната машина бѣ пусната въ пълнен ходъ: "че и двамата били много умни, културни люде". Разбира се, че е така, като ги сравняватъ съ дѣдо Андрей! Каква стойностъ има културата на единъ човѣкъ, ако плановите му сѣ пълкени! Черното расо прикрива и дава грѣшна представа на хората за чистота на личността. И попъ Кръстю бѣше свещеникъ, но предаде на турците най-голѣмия герой между героите - Василь Левски!

Преди нѣколко години отъ София изпратиха Епископъ Йосифъ съ помощникъ Архимандридъ Симеонъ. Преди две години, за особени заслуги на този континентъ го рѣкоположиха въ санъ Митрополитъ, а помощника му Симеонъ въ санъ Епископъ.

Последният бѣ въ Торонто близо една година, временно земѣствайки свещеника Симеонъ Димитровъ, който почина при автомобилна катастрофа. Изглежда, че въ България за комунистите бѣ много трудно да намѣрятъ добре доктриниранъ и вѣренъ на партията свещеникъ, за да бѣде достоенъ замѣстникъ на комунистическия шпионинъ Симеонъ Димитровъ.

Митрополитъ Йосифъ е много хитъръ, обигранъ, шлифованъ и знае не само да говори, но има и готови отговори, за да се отбранява. Когато дохожда въ Торонто, винаги посѣщава всички православни църкви на етническите групи, независимо дали сѣ задъ Желѣзната завеса или не. Вниманието му обаче е насочено да се срѣща съ стари и нови емигранти - българи отъ Македония и тѣзи отъ Царството, и въ разговоритѣ си се старае да ги убеди, че въ България религията е свободна, че държавата е въ голѣмъ възходъ, и че никой да не си прави илюзии, че това положение ще се промѣни. Заявилъ сѣщо, че България никога нѣма да стане пакъ монархия!

Единъ възрастенъ българинъ отъ Петричъ му казалъ, че той не вѣрва на подобна пропаганда и когато България се освободи отъ комунистите, ние на сила ще вземемъ Царъ Симеонъ и ще го поставимъ на престола. Българитѣ искатъ Царство - не република. Вашата комунистическа република докара българскиятъ народъ до просешка тояга!

Никога не съмъ ималъ особено добро мнение за нѣкои отъ нашитѣ съвременни владци, може би поради възможността въ миналото да надникна въ частния имъ животъ и да ги опозная. За свое лично удобство, за титли и материални блага, не само че се отказеха отъ вѣрата си, но станаха пропагандатори на българските комунисти! Не се ли намѣри поне единъ владика отъ Софийския Свети Синодъ, който да се възхити отъ подвизитѣ на нашитѣ владци-възрожденци, като Иларионъ Макариополски, Авксенти Велешки и Пайсий Пловдивски, оставили коститѣ си по турски зандани за извоюване свободата на Българската Православна Църква? Гробоветѣ на борцитѣ-гиганти, които се намиратъ въ Българската желѣзна църква Св. Стефанъ въ Цариградъ, не ги ли подсеща и въодушевява, какъ трѣбва да се борятъ за запазване на религията?

Не се ли срамуватъ отъ тѣхнитѣ братя во Христѣ въ Полша, Унгария и Хърватско, които и до днесъ лежатъ по затворитѣ, водейки борба за запазване религията въ тѣхнитѣ родни страни? Не се ли намѣри поне единъ български владика, който да вземе примѣръ отъ борческия духъ на грѣцкия владика Макариосъ? Не знаа дали има по-голѣмъ грѣхъ или престапление къмъ Господа и по-голѣмо предателство къмъ българския народъ отъ това на нашитѣ владци въ България!

Респекта ми, обаче, къмъ българските свещеници е много голѣмъ. И днесъ още има по затворитѣ и лагеритѣ свещеници, които вѣрни на бащината си вѣра поведоха борба срещу атеиститѣ въ България. Не искамъ да бѣда разбранъ криво, че съмъ противъ Светия Синодъ, но като най-висша духовна институция самъ по себе си какво представлява, ако вътре нѣма достойни висши духовници, които съ дѣла и саможертва въ името Божие, да поведатъ борба противъ нарастващия атеизъмъ, съ което не само ще създадат авторитетъ на Светия Синодъ, но ще иматъ и милиони последователи, както въ България така сѣщо и въ чужбина.

До тукъ обаче, комунистическата агресия не спира - това е само началото! Широкото отваряне границитѣ на България за туристи и изпращането на шлифовани комунисти подъ най-различни претексти троятъ, разлагатъ и резединяватъ емиграцията. Отъ София се изпраща до всички емигранти пропагандното комунистическо списание СЛАВЯНИ, съ което гѣделичатъ носталгията имъ и ги правятъ негодни за каквата и да е съпротива. Не по-малко опасна е и Титовата офанзива съ изпращането въ Америка консули отъ Македония, за да троятъ и разлагатъ старата емиграция, съ така наречената "Македонска държава", подъ егидата на Тито!

Софийските комунисти са във офанзива, както във Америка, така и във другите страни във света. Пропагандата им е много хитра и подла: служат си с нови методи и компромиси, за да обезвредят противниците си извън България. За съжаление, много от емигрантите ни изглежда, че не само не знаят близката ни история, не само че не знаят какво е комунизмът, но са и без всякакво национално възпитание и гордост. Ако днес българските комунисти имат успехи и се мъчат за пълното унищожение на техните противници извън България, това е, не че са прекалено умни, но са много добре шлифовани и хитри, и благодарение на помощта на някои емигранти които съзнателно или несъзнателно, от личен интерес или невежество, заздравяват още повече позициите им във България и ги улесняват да регистрират успехи във чужбина.

Сега комунистите си служат с нови методи: да се срещат с стари и нови емигранти и между разговорите им казват следното: "Независимо дали симпатизирате на нас или сте против нас, дайте си ръката, за да работим заедно за запазване на българщината на този континент!". След като продадоха цяла България на Съветския съюз, и унищожиха българската самобитност, традиции, нрави и обичаи, сега изведнъж проявяват такава голяма загриженост за запазване на българщината извън България! Много емигранти не могат да проникнат във тази подла и хитра комунистическа игра, която цели само едно: пълното разлагане и унищожаване на антикомунистическия елемент. Пораженството е обхванало даже и личности, за които човек не може да повярва, че те могат да развиват подобни фантастични теории и да твърдят, че например Епископ Симеон не бил комунист! Знаят ли тези емигранти, че комунистите не изпращат техни представители във Свободния свят, ако сачит не са проверени, удобени и благословени от Българското комунистическо правителство?.

През лятото на 1974 година пристигна във Торонто един виден комунист по име Никола Спиров, който заема ръководно място във комунистическия Славянски комитет. Преди е бил на много по-голяма длъжност, но понеже е Сталинист, изпада във немилост и са го изпратили във въпросния комитет. Един от ръководството на една антикомунистическа организация във Торонто, като се научил, че неговият приятел и съгражданин Никола Спиров е във града, го поканил да му бъде гост и устроил във дома си прием, като поканил всички от управата на тази организация!

НИКОЛА СПИРОВЪ
КОМУНИСТА ШПИОНИНЪ
ВЪ ТОРОНТО

Националната гордост не заговори ли нито във един от тях когато са видели този комунистически представител, да стане и напусне демонстративно, което щеше да бъде плъсница за този комунист, както и за домакиня, който го е поканил? Тези, които се чувствуват антикомунисти, не знаят ли, че комунистите най-много се страхуват, когато са изолирани и пренебрегнати? До там ли стигнахме, че във Свободния свят, вместо да сме във нападателно положение срещу комунистите, то ние трябва да бъдем във отбрана. Не е ли време вече да покажем на тези комунистически представители, че са нежелани и че не ще им позволим, да дохождат повече във Свободния свят, за да ни разлагат и разединяват? Не е ли време вече, да престанем да каним на разни национални прояви и банкети, хора, които принадлежат на Отечествения Фронт извън границите на България?

Не е ли обидно, да оставяме на нашите неприятели да правят преценка, водени от техните пълни интереси, кое от емигрантските списания било най-издържано? Това не е добър комплимент и не допринася нищо за авторитета на която и да е организация, щом като един комунист прави тази преценка! Интересно е, че във изданията на някои организации и отделни личности, бичуват най-жестоко комунистите и плачевното положение на българския народ, а когато дойдат някои комунистически величия от София, се надпреварват да ги посрещат и гощават. Този начин на борба ми напомня Ботевото стихотворение "Въ механата".

Една друга личност, която се превърта - от националистъ стана симпатизаторъ на комуниститѣ, за да не остане назадъ и за да не му се каратъ отъ "Славянския комитетъ", е далъ също приемъ на комуниста Никола Спировъ. На този приемъ сж били поканени разни опортюнисти и блудолизачи.

Никола Спировъ намѣри въ Торонто много негови приятели и симпатизатори, които се надпреварваха, кой повече гощавки да му дава. Навсѣкжде, кждето е билъ той е ималъ нахалството да казва следното: "Славянския комитетъ е създаденъ, за да помага, както на емигрантитѣ, така също и на тѣхнитѣ близки въ България". Не зная, дали съществува по-хитра и подла пропаганда отъ тази! И така, Никола Спировъ замина обратно за София, доволенъ и щастливъ, не само съ пъленъ куфаръ съ подарѣци но и съ дебела папка съ информации, предоволенъ отъ радушия приемъ, ккъвто той дори не е и снувалъ!

Каква трагедия! Въместо българскитѣ комунисти, когато отиватъ въ Свободния свѣтъ, да се страхуватъ, че ще срѣщнатъ тѣхни противници, то тѣ отиватъ съ голѣмо удоволствие, понеже така нареченитѣ "антикомунисти" ги посрѣщатъ по-добре, отколкото тѣхнитѣ другари въ България.

Едно друго дружество въ Торонто, което е комплектувано отъ бивши и настоящи съдружници на комуниститѣ, опортюнисти и хора нагаждаши се, за да не останатъ назадъ, миналата година направиха банкетъ и поканиха Българския комунистически пълномощенъ министъръ отъ Отава. Този случай е така гнусенъ, че е дори обидно да се коментира!

По този въпросъ може много да се пише, но достатъчни сж примѣритѣ, какъ другитѣ етнически групи се борятъ срещу поробителитѣ - комуниститѣ. Преди нѣколко години, Сръбскитѣ емигранти бѣха запланирали и организираха протестъ противъ Титовитѣ комунистически представителитѣ въ Америка. Въ единъ и сжщи день, въ една и сжща минута хвърлиха бомби въ Югославянскитѣ легации въ Вашингтонъ и Отава и въ всички търговски консулства.

Преди три години Тито бѣше поканенъ да бжде гостъ на Канадското правителство съ програма да посѣти Отава и Торонто. Сръбскитѣ емигранти отъ Торонто изпратиха веднага писма до Канадското правителство, че ако Тито посѣти Торонто, ще бжде убитъ. Югославянскитѣ комунистически диктаторъ Тито дойде въ Канада и посѣти само Отава, но не посмя да дойде въ Торонто. Ето какъ се води борба противъ поробителитѣ а не да даваме банкети, приеми и да участвуваме въ разни конференции и да дискутираме съ разни комунистически представители отъ България.

Защо не се засраиме отъ другитѣ емигранти на странитѣ задъ Желѣзната завеса, които съ достоинство устояватъ на каузата за свобода? Не е ли време следъ тридесетъ години въ емиграция, да се осъзнаемъ и да покажемъ, че сме надрасли себе си и да координираме и да обединимъ дейността си въ борбата ни срещу застрашаващия комунизъмъ?

Предъ измѣчения погледъ на поробения ни народъ, дългъ е на всички организации и на отдѣлни български емигранти-националисти, независимо кжде се намираме, сериозно да се замислимъ по този въпросъ

Въ предишния брой на БОРБА бѣ публикувана статия подъ насловъ "Ще се поддаде ли националната ни емиграция въ Канада на комунистическата инфилтрация?". Статията на г. Борисъ Димитровъ потвърждава опасността отъ комунистическата инфилтрация чрезъ пратени отъ София агенти, която бѣ изсъкната и доуяснява специфични случаи въ Торонто, Канада.

НА 11 И 12 АВГУСТЪ 1974 ГОДИНА.

Майоръ Г.Ш.Д-ръ Иванъ М.Банковски
Координационенъ Секретаръ.

Вече се изнесе презъ миналата година въ наши и чужди емигрантски списания за състоялата се Общобългарска Конференция въ Франкфуртъ и за изработения Меморандумъ въ защита на свободата и независимостта на България. Тази Конференция даде добъръ отзвукъ вередъ родолюбивата ни емиграция, въ отговоръ на което заваляха похвални писма отъ всички краища на Свободния свѣтъ. Въ всички тѣзи писма се вижда голѣмото задоволство отъ така спонтанното и единодушно участие на всички български патриотични сръди въ защита независимостта на Родината ни.

Намѣриха се, обаче и такива бай Ганювци, които, недоволни отъ проявената ни политическа солидарностъ, започнаха високомудрено да се провикватъ, какъ можело "фашисти" да седатъ на една маса съ "пладняри"?

Анархиститѣ пъкъ, въ статията си "Идеологическа безпринципностъ и политическа безпятица", печатана въ списанието имъ НАШ ПЪТ, брой 8-10 отъ XII 1974, изказаха съвсемъ явно очудването и недоволството си отъ отъ така проявеното единомислие на българската емиграция. Тѣмъ, обаче, не можемъ да се сърдимъ: тѣ се борятъ за нѣкаква имагинерна "свобода на индивида" и за тѣхъ народносттата нѣма никакво значение. Тѣ никога не сж се чувствували българи и затова никога не могатъ да разбератъ че има нѣщо по-велико отъ партизанскитѣ идеологии, и че тѣзи принципи и идеологии трѣбва винаги да се поставятъ следъ въпроса за общитѣ интереси и свободата на българския народъ.

По-особенъ е случая съ самозвания демократъ Д-ръ Димитъръ Молловъ, чието мнение е изразено въ статията му "Нѣколко пояснения" въ списанието БЪДЕШЕ, брой 10 отъ X 1974 година. Следъ дълъгъ предговоръ, въ който се съобщава за сществуването на нѣкакво "Българско Освободително Движение" /изглежда новоизникнала организация Б.Н./, което било "истинското сърдце на Българския народъ, следователно ина неговата емиграция" и това движение се считало задължено, да даде известни пояснения. Отъ тѣзи "пояснения" се вижда, че:

1/. Българскиятъ народъ не е народъ, а "племе".

2/. Това "племе" си остава чисто славянско, като съ това автоматически се отрича сществуването пона на 25% прабългари, които сж дали дори и името на народа ни. Тази негова теза се подържа днесъ най-остървено отъ Софиискитѣ фалшификатори.

3/. Българскиятъ народъ не питаелъ умраза къмъ "братския" руски народъ, поради обстоятелството, че /българския народъ/ говорилъ славянско "наречие" /не езикъ!/.

4/. Въ неговото /на Д-ръ Молловъ/ "Освободително движение" нѣмало да се приематъ ония, "които прѣко или косвено носятъ отговорността за българското крушение" /Сигурно разбира партиитѣ на Отечествения Фронтъ, Б.Н./, но "разкаjali" се комунисти били добре дошли!

5/. Хората на това "Движение" не отдаватъ внимание на нѣкакви Меморандуми, шомъ като тѣ сж прашани до така нареченитѣ "Превъзходителства". /Да ги прашамае тогава до "така нареченитѣ другари" Б.Н./.

6/. "Главното условие за успѣхъ наедна Декларация... е представителността на движението или организацията, която я поднася". /Следъ отричането по-горе, сега се позволяватъ Декларации, но само ако сж подписани отъ никому неизвестното негово "движение", Б.Н./

7/. "Тържеството на свободата, нѣма да постигне съ... Меморандуми, а чрезъ редъ, дисциплина... Първата стъпка на тази борба е примѣрния отказъ на всички ръководители отъ титли, чинове и почести". /Каква връзка има борбата съ титлитѣ и почеститѣ, не ни е ясно! Изглежда новата организация на Д-ръ Молловъ предвижда, по китайски маниеръ, обличането на всички въ еднакви по кройка и цвѣтъ облекла и уеднаквяване

на акълитѣ на всички. Докторскитѣ титли се запазватъ единствено само за Молловъ, затова и той е я турилъ така демонстративно предъ името си, приподписването на казаната статия, Б.Н./.

Относно новата организация на Д-ръ Молловъ, щомъ като я е основалъ, всички родолюбиви българи му пожелаваме успѣхъ, ако е за доброто на Родината. Но той успѣхъ нѣма да постигне чрезъ отричане усилията и постиженията на другитѣ, а само чрезъ показване на една истинска родолюбива и "освободителна" дейность. Всички чакаме да видимъ послѣдствията! Всѣки лесно може да си извади заключението, дали единението на нашата политическа емиграция е правилния пътъ въ защита на независимостта на Родината или партизански ежби и разединения, които докараха и ни държаха 168 години подъ гръцко робство, 485 години подъ турцитѣ и ето вече 30 години подъ най-тежкото иго - комунистическото.

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

БЪЛГАРСКИ ГОДИШНИЦИ, Томъ II. Издание на Б.А. Д-ръ "Петъръ Беронъ" Мюнхенъ 1974. 588 стр., на нѣмски и английски езикъ. Цена 68 марки.

В този обемистъ томъ приноситѣ се съобразяватъ съ две основни предусловия: разработка на български или сродни проблеми и съблюдаване на обичайнитѣ научни норми. Материалътъ е подреденъ по установения начинъ, като приноситѣ сж включени въ петъ отдѣла: хуманитарни науки, правни и държавно-правни изследвания, доклади и съвременни размишления, рецензии и съобщения. Участвуватъ 14 автора, половината български емигранти.

Като внушителенъ уводъ къмъ цѣлия томъ служи лекцията на Ст. Поповъ по случай 100 годишнината отъ смъртта на Д-ръ Петъръ Беронъ на тема: "България и Европа". Важни приноси сж тѣзи на Проф. Х. Шамлеръ, Ф. Гьорнеръ, Д-ръ В. Ошлиць, Мария Петрова-Слоднякъ, Й. фонъ Кьонигслофъ и Д-ръ Христо Огняновъ "Българската литература презъ 11 столѣтия /865-1944/.

Вториятъ отдѣлъ започва съ по-общия приносъ на Проф. К. Кацаровъ "Симбиоза между гражданско и публично право", на Д-ръ Иванъ Сипковъ "Руководство по Държавното право въ България отъ 9 IX 1944 до новата конституция отъ 18 V 1971".

Третиятъ отдѣлъ съдържа приноси отъ Пиеръ Рувъ, Робертъ Бачвари, Проф. Д. Делинъ Д-ръ Хр. Огняновъ и др.

В книгописа, Проф. К. Кацаровъ разглежда три книги отъ български автори, Проф. Шамлеръ анализира книгата "Фердинандъ, Князь на България", Д-ръ Хр. Огняновъ: стихосбиркитѣ отъ Христо Бояджиевъ, Жена Заимова, Димитъръ Георгиевъ и Филипъ Сипковъ. Въ память на Проф. Славчо Загаровъ е даденъ краткъ животоописъ и библиография.

БЪЛГАРСКИ ГОДИШНИЦИ сж предназначени не като четиво за забава, а като научно разработенъ и за научна целъ поднесенъ материалъ.

СТАЛИНИЗАЦИЯ НА БЪЛГАРСКОТО ОБЩЕСТВО. Христо Деведжиевъ, Чикаго 1974, на английски езикъ, 216 стр. твърда подвързия. Цена 7,95 долара.

Авторътъ на този отличенъ исторически трудъ, емигрантъ отъ 8 години в Чикаго, историкъ и педагогъ е присъпилъ къмъ разработката на темата съ обхватъ и широта. Изложена е сжщността на тоталитарната диктатура въ България следъ 1944 година, организираниотъ отъ комунистическия режимъ пропагандни процеси, партиинитѣ имъ борби, чистки и изстребления.

Описани сж съ подробности ударитѣ срещу религията и дейцитѣ на културата, науката и искусства. Дава се техниката на ареститѣ и инквизициитѣ прилагана отъ агентитѣ на Държавна Сигурность, описани сж главнитѣ затвори въ страната и въ подробности Бѣленския концентрационенъ лагеръ. Интересни сж приложенията къмъ книгата съ схеми, диаграми и статистики.

Горнитѣ две книги могатъ да се доставятъ чрезъ редакцията на БОРБА, като най-горещо ги препорачваме на българскитѣ емигранти и читатели.

ГОДИШНО ЗАСЕДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

Членовете на Управителния Съвет на БНФ.

На 8 и 9 II 1975 в Чикаго се състоя Годишното Заседание на Ц.У.С.и К.К. на Организацията,на което присъствуваша лично Председателът Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ,членове-тЪ на Управителния СъветЪ:Д-ръ Г.Паприковъ Инж.А.Гъндерски,Н.Стойновъ,К.Кондовъ, Д-ръ А.Тодоровъ,А.Костовъ,Ц.Градинаровъ, Д-ръ Б.Ганчевъ,Т.Тодоровъ,Крумъ Радевъ, представители на клоновете:Н.Янакиевъ, Н.Гаджевъ.По пълномощно бѣха представени: Г.Антоновъ,Полковникъ Райчо Райчевъ,Миро Герговъ,П.Николовъ,Д-ръ В.Велевъ,Тодоръ Ивановъ,Ст.Костовъ и Петъръ Димитровъ. Присъствуваша също и нѣкои членове на Настоятелството на Клонъ Чикаго, както и нѣкои стари деятели отъ града.

Презъ време на двудневнитѣ заседания се направиха доклади по международното положение,положението в България,положението всрѣдъ емиграцията,засилващата се комунистическа пропаганда и използването на Църквата за тази цел.Също въпроситѣ свързани съ издаването на списанието БОРБА и осигуряване възможноститѣ за още по-успѣшна дейностъ на Организацията.Всички присъствувачи взѣха най-живо участие въ разискванията и коментаритѣ по докладитѣ.

Още отъ началото пролича твърдото становище на представителитѣ на Б.Н.Ф. да продължаватъ непоклатимо освободителната борба сруду поробителитѣ на Родината.Моментното неблагоприятно развитие на международната политика не ще разколебае никого,но ще засили духовете и стегне редицитѣ на борцитѣ за свобода и независимостъ на България.Като заключение на всички разисквания и взети решения бѣ единодушно гласувана и приета следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

I.ПО ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Една властуваша група отъ Комунистическата партия в България още продължава да служи вѣрно и угоднически на Съветскитѣ интереси.Опозицията срещу тази група всрѣдъ самата Комунистическа партия се засилва ежедневно.

Неуредици,недоволство,недоимък и стопански упадък оставатъ неизмѣнитѣ характерни черти на положението в България..Българскиятъ народъ,повече отъ всѣкога,жадува за човѣшка правда и свобода и по най-различенъ начинъ изказва своята умраза къмъ натрапената властъ.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ се стреми да стане изразителъ на надеждитѣ и въжделенията на своитѣ подтиснати братя въ Родината.

II.ПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ.

Засилващи се стопански кризи и икономически усложнения характеризирватъ съществуващитѣ международни отношения,както въ комунистическия лагеръ,така и въ Свободния свѣтъ.Опасността отъ военни конфликти е напълно възможна,но все още предотвратима.

Новосъздадената Арабска финансова сила под ръководството на антикомунистически арабски държавници, може да въздейства положително за мирното разрешение на въпроситъ въ Близкия Истокъ. Упадъкът на Съветското влияние въ тази област ще има благоприятно въздействие въ цѣлия Свободенъ свѣтъ.

Едновременно съ това, новосъздадената сила на странитъ богати съ суровини ще предизвика преразпредѣление на материалнитъ блага и ще наложи промѣни въ нивото на стандарта на живота на различнитъ народи.

Засилващиятъ се изолационизъмъ на Съединенитъ Щати може да създаде сериозни затруднения въ международната борба противъ комунизма.

III. ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ ЕМИГРАЦИЯ.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ ще продължава неуморно да работи за освобождението на България отъ чуждо подтисничество, като осведомява и освѣтлява меродавнитъ Западни срѣди за положението въ нашата Родина.

Силно обнадеждаващъ е съществуващия духъ на сътрудничество всрѣдъ различнитъ емигрантски организации въ защита на висши национални интереси.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ ще продължава да работи за единство на емиграцията въ името на общата борба, като едновременно неутклонно ще атакува действията на псевдо-емигрантски или "черковни" групи, ръководени или подържани отъ близки на Софийското комунистическо правителство лица.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ предупреждава емиграцията да засили своята бдителностъ къмъ комунистически провокации, прикрити като черковни, културни, патриотични, другарски или търговски прояви.

IV. ЗА НАШАТА ОРГАНИЗАЦИЯ.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ приканва всички национални емигранти да приобщатъ своитъ усилия въ общата борба за освобождението на България отъ комунистическото робство.

Въпрѣки неблагоприятнитъ условия, поради политиката на Западнитъ страни за едно сътрудничество съ комунистическитъ правителства, нашата Организация все повече съгъстява редоветъ си, поради прилива на нови емигранти. Разбира се, на тѣзи наши братя въ изгнание, родени къмъ 1944 година, непознавайки миналото на нашата Родина имъ е нужно правилно осветление и насока къмъ народната борба.

Неше съмнение, че почти 30 годишната борба на нашата Организация даде доста добри резултати, благодарение на упорития трудъ на повечето отъ членоветъ и на нейната управа. Високиятъ духъ и готовността за жертви предъ олтара на Родината сж гаранцията, че нашето дѣло ще преуспѣе, въпрѣки трудноститъ и напразнитъ усилия на комуниститъ да спънатъ нашия прогресъ.

Едно отъ най-ефикасното оръжие на нашата Организация, това е съзнатото ни списание БОРБА. Започнало да излиза презъ 1952 година, то прониква вече въ всѣки български емигрантски домъ по свѣта. БОРБА вече се наложи като най-бойкото национално емигрантско списание, като въ него сътрудничатъ наши братя емигранти, независимо тѣ тѣхнитъ становища по известни въпроси. БОРБА прониква по канали и въ България, гдето се чете отъ ръка на ръка съ ентузиазъмъ и радостъ. Стотицитъ писма, похвални и насърчителни, които се получаватъ въ редакцията на БОРБА, ни даватъ куражъ и подтикъ за по-нататъшна ползотворна дейностъ.

Въ едно отъ заседанията се взе решение да се основе "ФОНДЪ БОРБА" отъ лихвитъ на който да се осигури бѣдшето издаване на списанието въ по-голямъ тиражъ и по-често. Състави се Комисия по стопанисването на този фондъ въ съставъ: г. г. А. Костовъ, Н. Янакиевъ и Ц. Градинаровъ. Първата вноска бѣ направена отъ редактора на БОРБА въ размѣръ отъ 5,000 долара, последвана отъ други щедри дарители. Скоро ще бѣде разпратено окръжно до клоноветъ съ обявления относно този фондъ.

НЮ ЙОРКЪ.

КОЛЕДНА ВЕЧЕРЪ. На 5 I 1975 вЪ Естонския Домъ се даде традиционната Коледна Вечеръ, посетена масово отъ нашата емиграция, ржководена отъ г. Колю Кондовъ. Най-възрастниятъ емигрантъ Полковникъ Райчо Райчевъ каза прочувствено слово, което откликна дълбоко вЪ душитѣ на емигрантитѣ. При Коледна трапеза, понудена отъ семейства: Николови, Костови, Христови, Андонови, Атанасови, Кондови, Д-ръ Петрови, както и отъ господата Юрданъ Ивановъ и Тодоръ Безевъ, при нашенска музика, организирана отъ г. Руби Папазянъ и лотария подъ ржководството на г. Ю. Ивановъ и г-ца Христова, българскитѣ емигранти прекарахе една чудесна вечеръ.

Дѣдо Коледа /г. Никола Стояновъ/ раздаде подаръци на всички деца подъ чудесно украсеното Коледно дърво.

УНГАРСКО ТЪРЖЕСТВО. На 18 I 1975 вЪ хотелъ Хилтонъ, Унгарската организация "Кръстъ и Мечъ" устрои своето Годишно Тържество подъ ржководството на г. Вашвари, масово посетено. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ почетенъ гостъ и бѣ посрещнатъ съ бурни аплодисменти, на които той благодари съ кратко слово.

УКРАИНСКО ТЪРЖЕСТВО. На 26 I 1975 Украинскитѣ Обединени Организаци отпразнуваха своята 57-ма годишнина отъ своята Независимостъ, при стечение на хиляди емигранти. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ почетенъ гостъ и каза подходяще слово. Следъ тържеството бѣ устроена грамадна протестна манифестация предъ Съветската мисия на Обществото на Народитѣ съ речи, лозунги и плакати.

Г. Дочевъ, Катценъ, Дааксонъ.

ЕСТОНСКО ТЪРЖЕСТВО. На 21 II 1975 Естонцитѣ чествуваха своята 57-ма годишнина Независимостъ. Домакинъ на тържеството бѣ Естонския Генераленъ Консулъ г. Е. ДААКСОНЪ. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ почетенъ гостъ заедно съ официалния представител на Външното Министерство г. КАТЦЕНЪ.

ТЪРЖЕСТВО ЗА ДЖОРДЖЪ ВАШИНГТОНЪ. На 22 II 1975 вЪ грамадния салонъ на Военния Клубъ се състоя Тържество съ банкетъ по случай Рождения Денъ на първия Президентъ на Съединенитѣ Шати, организирано отъ Консервативната партия вЪ Ню Йоркъ. Присѣтствуваха най-видни политически, военни и културни деятели. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ на главната маса като почетен гостъ - представител на Поробенитѣ народи.

ЧИКАГО.

УКРАИНСКО ТЪРЖЕСТВО. На 26 I 1975 Обединенитѣ Украински Организации вЪ Чикаго отпразнуваха своя Денъ на Независимостъта, при масово стечение на тѣхната емиграция и представители на други поробени народи. За Почетенъ Членъ бѣ провъзгласенъ Народния Представителъ Едвардъ Дервински, отличенъ приятелъ на Поробенитѣ народи. Българската емиграция бѣ представена отъ Д-ръ Г. Паприковъ и г. А. Костовъ.

ТОРОНТО.

ГОДИШНО СЪБРАНИЕ. На 31 I 1975 клона ни вЪ града имá своето Годишно Събрание на което се разгледаха много въпроси отъ политически и организационенъ характеръ. Избра се ново Настоятелство. Също се формира Идеологична Група, която ще има за задача да организира събрания, семинари, реферати по политически и национални въпроси, за да осведомява нашата емиграция, особено новодошлитѣ наши братя.

ОТАВА.

КОЛЕДНА ВЕЧЕРЪ. На 12 I 1975 клона на Б.Н.Ф. вЪ града "ГОРЯНИ" изнесе Бждни Вечеръ вЪ салона на Руската църква, посетена масово отъ българскитѣ емигранти и гости. Поздрави гоститѣ г. Николовъ, който поздрави гоститѣ и имъ пожела животъ и здраве и доскорошно връщане вЪ свободната Родина. Отъ страна на гоститѣ отговори хърватина Д-ръ Ралекъ, който говори за братскитѣ връзки между двата днесъ поробени народи. Д-ръ Викторъ Живковъ, гостъ отъ Германия, подари известна сума за дѣлото, като всички присѣтствуващи събраха помощъ за БОРБА. Браво ГОРЯНИ!

ТЪРЖЕСТВЕНО ЧЕСТВУВАНЕ "ДЕНЬТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ" ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

На 1 Мартъ 1975 година въ хотелъ Комодоръ въ Ню Йоркъ, Българскиятъ Националенъ Фронтъ устрои, както вече 15 години наредъ, своето тържество по случай 97 години отъ Освобождението на България отъ Отоманско иго.

НАГРАЖДАВАНЕ Г-ЖА СТЕПАНИЯКЪ

Грамадната зала на хотела едва побра масово стеклата се българска емиграция и многобройнитѣ гости - наши приятели отъ Поробенитѣ народи.

Тържеството се ръководи отъ г. Никола Стояновъ, който го откри съ подходяще слово, като подчерта борбата и жертвитѣ на нашитѣ Възрожденци, хъшове и опълченци, които бѣха предтечитѣ за нашето Освобождение отъ 500 годишното ни робство.

НАГРАЖДАВАНЕ Г. БАЙЕРСДОРФЪ

Председателятъ Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ произнесе речъ, въ която каза, че както България се освободи преди 97 години отъ робството само благодарение на борбата нацѣлокупния Български народъ, така скоро народа въ Родината ще възстане и противъ днешното робство и ще извохва свободата си. Никое робство не е вѣчно!

При специална тържественностъ Канцлерството въ съставъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ, Полковникъ Райчо Райчевъ, Никола Стояновъ и Колю Кондовъ поднесе нашия Орденъ "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ" на многозаслужилитѣ въ тази борба български приятели: Г-жа Дария Степаниакъ отъ Украина и г. Алфонсъ Баерсдорфъ отъ Германия. Награденитѣ благодариха съ затрогваще слово.

УНГАРСКАТА ТАНЦОВА ГРУПА

Прекрасната фолклорна програма, въ която взеха участие: Унгарската Снаутска танцова група, Хърватската танцова група "Кардиналъ Степиницацъ", Украинската танцова група отъ Астория, възхити всички, като изпълнителитѣ бѣха изпратени съ бурни аплодисменти.

ХЪРВАТСКАТА ТАНЦОВА ГРУПА

Нъ тържеството присѣтствуваха делегации отъ приятелски намѣ народи, начело съ тѣхнитѣ ръководители, като съ това показаха солидарността на всички поробени отъ комунизъма народи. Бѣха дошли отъ: Албания - г. Г. Дебра, Бѣлорусия - Инж. Ж. Косякъ и Д-ръ А. Плескачевски, Козакя - Полковникъ Н. Назаренко, Хърватско - Отецъ Раличъ, Куба - г. Н. Коботъ, Естония - Полковникъ Е. Липпингъ, Германия - Е. Джансенъ, Румъния - г. А. Николае и г. В. Канторъ, Унгария - г. В. Рока и Украина - г. М. Кока.

Първокласниятъ оркестъръ "Арморъ" свири народни и модерни танци и хора. Подъ звучитѣна народната ни музика всички се хванаха хората и рѣченицитѣ, както нѣкога въ Стария Край. При отлично настроение тържеството завърши късно следъ полунощъ, като всички останаха предоволни. Комитета поорганизиране на тържеството, въ съставъ: г. г. Н. Стояновъ, К. Кондовъ, П. Николовъ, Ю. Ивановъ, К. Христовъ, Е. Атанасовъ, М. Мариновъ, Н. Калояновъ и г-цитѣ Мария Палазянъ и Лилия Симиновски изпълниха отлично своята задача.

СКРЪБНИ ВЕСТИ.

На 18 VIII 1974 почина на 76 годишна възраст въ Римъ,

ПОЛКОВНИКЪ НИКОЛА ИОРДАНОВЪ КОСТОВЪ

Още като младъ офицеръ взема участие въ Първата Свѣтвна война и се отличава съ своята храбростъ. По-късно завършва Военната Академия и специализира въ Парижъ, а отъ 1941 бива началникъ на Разузнавателния Отдѣлъ при войската. Воененъ писателъ и историкъ, Полковникъ Костовъ бива назначенъ Началникъ на Военната Академия въ София.

Осжденъ на нѣколко пати на смъртъ отъ комунистите, той успѣва да се изплъзне отъ България, като веднага се включва въ дейността на Националната съпротива. Той бѣ Министъръ въ Националното Правителство въ изгнание, а после единъ отъ ръководителитѣ на Задграничното Представителство въ Мадридъ.

Полковникъ Костовъ е Кавалеръ на много Ордени и Отличия и бѣ единъ отъ виднитѣ наши емигранти, посвѣтили цѣлия си животъ въ служба на Родината.

На 12 V 1974 почина на 65 годишна възраст въ Женева националния емигрантъ

ДРАГОМИРЪ ПРОДАНОВЪ

Роденъ въ Варна, останалъ рано сиракъ - баща му Подполковникъ Продановъ храбро загива въ Бѣлканската война - Драго трѣгва по стѣпките на баща си. Още като младежъ участвува въ много национални български организации въ които се проявява като отличенъ български патриотъ.

Следъ като комунистите окупираха България, той бива принуденъ да напусне Родината, като отново заработва между емиграцията за нейното освобождение. Драгомир Продановъ бѣ винаги въ челнитѣ редици на националната емиграция и взимаше най-дейно участие въ всички прояви. За неговитѣ заслуги къмъ освободителното дѣло Н.В.Царъ Симеонъ II благоволи да го награди съ Ордена "Св.Александъръ".

На 20 IV 1973 година почина въ Дейтона Биичъ, Флорида, на 91 години, националния български емигрантъ отъ по-старото поколение

ДЖОНЪ КОСТОВЪ

Покойниятъ бѣ роденъ въ Елена, където става Народенъ учителъ. Презъ 1905 година емигрира за Съединенитѣ Щати и тука учи Висше Земеделско училище, където по-късно става преподавателъ въ него.

Джонъ Костовъ е единъ отъ основателитѣ на Американско-Българската Лига, една организация, която самоотвержено защитаваше народнитѣ ни интереси особено следъ Втората Свѣтвна война. Въ нея организация той бѣ дългогодишенъ Председателъ. Джонъ Костовъ може да се каже, че бѣше основоположителя на организирана борба на българската емиграция срѣщу поробителитѣ на Родината въ Съединенитѣ Щати, като предаде тази борба на идващитѣ поколения.

На 3 I 1975 почина на 77 годишна възраст въ Хотъ Спрингъ, Съединенитѣ Щати нашиятъ отличенъ другаръ въ борбата, емигранта отъ Русия

НИКОЛАЙ КРЕШАНОВСКИ

Покойниятъ бѣ истински борецъ противъ комунизма съ оржие въ ръка въ своята Родина Русия. Като емигрантъ въ България той отново се бори противъ червенитѣ поробители. Принуденъ да емигрира за Съединенитѣ Щати, той веднага потърсва своитѣ братя отъ България и се включва въ общата борба противъ комунистите, като съ това остава вѣренъ на идеитѣ си.

На 25 II 1975 година почина на 62 годишна възраст въ
Торонто, Канада българския националенъ емигрантъ

БЕБЕЛЪ МАДЖАРОВЪ

Роденъ въ Копривщица отъ Възрожденско семейство, Бебелъ завършва презъ 1939 година Музикалната Академия въ София съ отличие, като съ конкурсъ бива приетъ въ Царския Симфониченъ оркестъръ. Презъ време на студенството си, Бебелъ Маджаровъ взима най-дейно участие въ живота и дейността на Националното студенство, като често бива избранъ въ ръководството на Българския Националенъ Студентски Съюзъ. Памятни ще останатъ Ньойскитѣ акции на студенството противъ разкъсването на България следъ Първата Свѣтвна война, кждето Бебелъ бѣ винаги предводителъ на Музикалната Академия.

Презъ 1943 година той заминава за Берлинъ за специализация, кждето следва Берлинската Музикална Академия. Тука го заварва и края на войната на 8 V 1945 година. Издаденъ отъ българи-комунисти, той бива арестуванъ и хвърленъ безъ съдъ и присѣда въ Съветски Концентрационенъ лагеръ. Неописуеми сѣ мъкитѣ, които прекаралъ въ този лагеръ на смъртта. Палачитѣ сѣ му чупели коститѣ на прѣститѣ една по една, като "наказание", че е свирелъ съ тѣзи раце и "веселялъ фашиститѣ" въ Царския Симфониченъ оркестъръ.

Съ разклатено здраве и съ изпочупени раце, най-последъ следъ петъ годишни мъки, той бива пуснатъ отъ концентрациония лагеръ. Едва се прибира при приятели въ Мюнхенъ. Отъ тука той емигрира за Торонто, Канада, кждето съ воля и постоянство успѣва да се стабилизира и създаде домъ и семейство, въпрѣки, че вече не може да свири съ изпочупенитѣ си раце.

На неговото погребение въ Торонто се бѣ стекла масово цѣлата национална емиграция. Съ прочувствено слово, неговия старъ другаръ г. К. Овчаровъ описа живота и дейността на този славенъ българинъ. Бебелъ Маджаровъ бѣ награденъ за неговата патриотична дейность съ Ордена "Борба за Свободата на България".

ВЪ ПОСЛЕДНИЯ МОМЕНТЪ СЕ ПОЛУЧИ СЪОБЩЕНИЕ ОТЪ ТОРОНТО, ЧЕ НА 6 АПРИЛЪ 1975 Е ПОЧИНАЛЪ НАШИЯ ОТЛИЧЕНЪ СЪДЕЙНИКЪ И БОРЕЦА ЗА СВОБОДАТА НА ПОРОБЕНАТА РОДИНА ДИМИТЪРЪ ИВАНОВЪ /ДЖИМИ/.

Некрологъ ще бѣде публикуванъ въ следващия брой на БОРБА.

На 1 II 1975 година е починалъ въ София видния български държавникъ

СТОЙЧО МОШАНОВЪ

Като Министъръ на Народното Стопанство презъ 1935 година, той създаде законъ за работницитѣ нареченъ "Трудъ и Радость", който законъ стана примѣръ за всички работнически закони въ Западнитѣ страни по това време. По решение на Обществено на Народитѣ презъ 1937 година въ неговото лице България бѣ почетена съ наградата "Златната Корона" за тѣзи социални закони.

Като Председател на Народната Събрание презъ 1941 година, той се опитваше да подържа контактъ съ Западнитѣ Сили презъ време на войната. Къмъ края на войната Българското Правителство изпрати Стойчо Мошановъ да преговаря за сепаративенъ миръ съ Англия и Съединенитѣ Шати въ Кайро, като противовес на Съветското нахлуване въ България. Неговата мисия бѣ блокирана отъ българи-прокомунисти съ центрове въ Цариградъ и Палестиня. Ако неговата мисия бѣ успѣла, днесъ България нѣмаше да бѣде комунистическа.

Стойчо Мошановъ бѣ единъ истински демократъ-националистъ, който бѣ много преследванъ и тормозенъ отъ комуниститѣ въ България, заради неговата неутклонна патриотична дейность.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.
Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБШАВА:

Отъ нѣколко месеца насамъ събирамъ сведения за издаването на една книга-трилогия, която ще обхваща живота и дѣлата на българскитѣ национални водачи презъ Третото Българско Царство. Ще се опитамъ да дамъ кратки биографии на БЪЛГАРСКИТѢ МИНИСТРИ, БЪЛГАРСКИТѢ ГЕНЕРАЛИ И БЪЛГАРСКИТѢ ПРОФЕСОРИ съ съответнитѣ тѣхни мероприятия, бойни подвизи и научни трудове. Ще се приложетъ и снимки, лични или групови, доколкото е възможно да се намѣрятъ.

Много добре познавамъ обстоятелствата въ чужбина между българската емиграция, възможноститѣ, които съществуватъ за събиране на данни при липсата на контактъ съ Родината и при оскъдната българска литература по чуждитѣ библиотеки, за да се създаде единъ обемистъ и пълноцененъ трудъ. Но с помощта на всички български емигранти, които биха имали възможностъ да помогнатъ съ сведения, данни, документи или снимки, този проектъ би могълъ да бѣда реализиранъ. Досегашнитѣ отговори на моитѣ многобройни писма сѣ много задоволителни и ме окуражаватъ да продължа това дѣло.

Апелирамъ къмъ всички българи въ чужбина, които биха искали да помогнатъ за това общобългарско дѣло и иматъ сведения или документи или книги или знаятъ хора, които биха могли да помогнатъ, да влѣзатъ въ контактъ съ мене чрезъ адреса на БОРБА, за да мога да имъ дамъ по-точни сведения, какво би ме интересовало за съответнитѣ МИНИСТРИ, ГЕНЕРАЛИ И ПРОФЕСОРИ.

Вѣрвамъ, че всѣки знае, че при днешната обстановка въ Родината, имената и дѣлата на тѣзи наши национални водачи сѣ обречени на пълна заборава или поругание. Нашъ дългъ е да оставимъ на историята, макаръ и скромно, паметникъ за славното минало на Родината!

Въ единъ Канадски емигрантски вестникъ, нѣкои си П.П./Кой ли ще е той?/, изпелтечилъ една статия, изпѣстрена съ хамалски руганти къмъ БОРБА и лично къмъ мене. На полуинтелигентни писачи, какво ще имъ се сърдимъ: така могатъ, такъ пишатъ. Пъкъ и сигурно сѣ взели тертипъ отъ Бай Ганю, който казва: "Че голѣмъ мурафетъ ли е, единъ вестникъ да се издава? Тури си едно перде на очитѣ /па и нѣма нужда/, па псувай на лѣво и на дѣсно!". Не би било зле, този господинъ да прочете, ама внимателно, статиятѣ въ този брой на БОРБА, относно неговитѣ сайбии, за расѣта и за пешоветѣ на които той така здраво се е хваналъ!

ТЪРСЯТЪ СЕ:

ПЕТЪРЪ ЦАНКОВЪ ПУЕВЪ отъ с. Бойница, Кулско. Търси го приятелъ отъ Белгия.
ТОДОРЪ МАРИНОВЪ отъ Ню Йоркъ. Търси го приятелъ отъ Чили.
